Gel[:b]lau

Deutsch-ukrainisches Magazin
Ausgabe #18, 01.12.2020
www.gelblau.net

Impressum

Chefredaktion: *Kseniya Fuchs, Ilona Ushenina*
Redaktion *Afina Khadzhynova*
Layout: *Anton Vlasenko, Kseniya Fuchs*
Illustration: *Kateryna Dorokhova, Katharina Kostiuchenko, Julia Myrna, Lara Hies*
Lektorat: *Afina Khadzhynova, Kseniya Fuchs, Ilona Ushenina, Christian Gerlach, Vsevolod Mostovetskyy, Alla Conrad, Olga Potsiluiko*
Übersetzer: *Anna Gutsaliuk, Ilona Ushenina, Afina Khadzhynova, Kseniya Fuchs, Maria Svidryk*

Herausgeber: *Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.*
Rosenbergstr. 47b, 70176 Stuttgart
E-Mail: info@uaks.de
ISSN: 2509-8136, limitierte Auflage
Erscheinungsweise: quartalsweise

Kontakt Redaktion: *E-Mail: red@gelblau.net, Telefon: +49 1525 396 97 65*
Webseite: *www.gelblau.net, www.fb.com/gelblau.ua*
Druck: *FLYERALARM GmbH, Alfred-Nobel-Str. 18, 97080 Würzburg*

Autoren: *Ілона Ушеніна / Ilona Ushenina*
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Катарина Зельман / Katarzyna Zelman
Марія Шоломицька/ Maria Szołomycka
Марія Свідрик /Maria Svidryk
Таїсія Наконечна /Taisiya Nakonechna
Наталя Павлих /Natalya Pavlyh
Лілія Удоденко /Lili Dali
Галина Коман / Galyna Koman
Вероніка Бардовських / Veronika Bardovskikh
Остап Микитюк / Ostap Mykytiuk
Ірина Фінгерова / Iryna Fingerova
Катарина Габеркорн / Katharina Haberkorn
Марія Стецько/ Maria Stetsko
Вікторія Загородніх / Victoria Zagorodnikh
Ольга Постнікова / Olga Postnikova
Юрій Ойцюсь / Yuriy Oytsius

Credits für Fotos: *Artem Surin, Irena Karpa, Lili Dali, Taisiya Nakonechna, МолоДвіж Not.Wasted, Natalya Pavlyh, Handcrafts Orphan-Club, Yuriy Oytsius, Petro Bobonych, dressxcom, Victoria Zagorodnikh, Cosmos.in, Maria Svidryk, freepic.com, Wikipedia Commons, unsplash.com, pexels.com.*

© Copyright 2020 – Urheberrechtshinweis
Alle Inhalte dieses Werkes, insbesondere Texte, Fotografien und Grafiken, sind urheberrechtlich geschützt. Das Urheberrecht liegt, soweit nicht ausdrücklich anders gekennzeichnet, bei Ukrainisches Atelier für Kultur und sport e.V. Wer gegen das Urheberrecht verstößt (z.B. Bilder oder Texte unerlaubt kopiert), macht sich gem. §§ 106 ff UrhG strafbar, wird zudem kostenpflichtig abgemahnt und muss Schadensersatz leisten (§ 97 UrhG).

Editorial

Любі читачі,

Цей зимовий номер мав би бути присвяченим Відродженню (в усіх його прямих та метафоричних сенсах) після пандемії коронавірусу, на яке ми сподівались весь рік. На жаль, нам ще доведеться трохи почекати, навіть якщо розробка вакцини, безумовно, досягла значного прогресу за останні кілька тижнів. Але ми всі розуміємо, що після ударів курантів в новорічну ніч дива не стане, і ковід нікуди не зникне — для цього світу знадобляться ще місяці або навіть роки. А наразі ми змістили фокус теми цього номеру на ініціативи, які з'явились під час, завдяки, а інколи й навіть всупереч пандемії. Це й магазин віртуального одягу „dressxcom", який буде до вподоби модницям у соцмережах, й амбітний архітектурний проєкт „Космос #наСелі", який виник як відповідь на рік в home office та який створює сучасні дивовижні місця для життя та відпочинку.

Українці зі всієї Європи розповіли нам, як пристосовувались до нових обставин. Серед них також Ірена Карпа — відома українська письменниця та перший секретар з питань культури посольства України у Франції поділилась досвідом карантину у Парижі, а також думками про те, яким буде світ після нього.

Не обійшлося в цьому номері й без туристичних порад — та ще яких — спеціальний ковідтур потаємними куточками нашої України, які варто відвідати й після пандемії. А якщо вас вабить великий світ, то дуже ймовірно, що вас зацікавить інтерв'ю з Артемом Суріним, чия мрія про кругосвітню подорож вже здійснилась. І це далеко не все, що на вас очікує на подальших сторінках!

Ми щиро бажаємо усім нашим читачам затишних зимових свят. Залишайтеся здоровими та бережіть себе!

Ваша редакція
#всебудегельблау

Liebe Leserschaft,

Diese Winterausgabe wollten wir ursprünglich der Renaissance nach der Pandemie — wörtlich und bildlich gesprochen — widmen. Allerdings müssen wir uns noch ein wenig gedulden, auch wenn das Rennen um den Corona-Impfstoff auf die Zielgerade einbiegt. Deswegen haben wir uns entschieden, in dieser Ausgabe die Initiativen zu beleuchten, die während und sogar vielleicht trotz der Pandemie entstanden sind.

Dazu gehören z. B. das digitale Bekleidungsgeschäft „dressxcom" oder das Projekt „Raum auf dem Land", das vom Home Office Zeitalter inspiriert wurde.

Es wurde viel über die Zeit im Lockdown gesprochen: es wurden Ukrainer in ganz Europa gefragt, wie sie sich den neuen Umständen angepasst haben. Auch die Künstlerin, Schriftstellerin und 1. Sekretärin der Botschaft der Ukraine in Paris im Kulturbereich Irena Karpa hat uns über ihr Leben im Lockdown berichtet.

Obwohl Reisen durch die Anti-Covid-Maßnahmen stark betroffen wurden, präsentieren wir Ihnen die sogenannte #Covidtour, die in unseren Augen auch nach der Pandemie eine Unternehmung wert ist. Und wer doch „danach" in die große weite Welt ausbrechen will, wird sicherlich das Interview von Artem Surin, dessen Traum einer Weltreise bereits in Erfüllung gegangen ist. Und das ist bei weitem noch nicht alles, was Sie in dieser Ausgabe erwartet!

Wir wünschen unseren Lesern und Leserinnen gemütliche und besinnliche Feiertage. Bleiben Sie gesund und passen Sie auf sich und Ihre Liebsten auf!

Ihre Redaktion
#alleswirdgelblau

6
Тема номера
Cover Story

6 2020: вперед до перезапуску системи
2020: Es wird gut, sowieso…

10
Персоналії
Personalien

10 Артем Сурін: за мрією довкола світу
Artem Surin: ein Traum von der Weltreise

14 Інтерв'ю з Іреною Карпою
Interview mit Irena Karpa

18 Назад у минуле
Zurück in die Vergangenheit

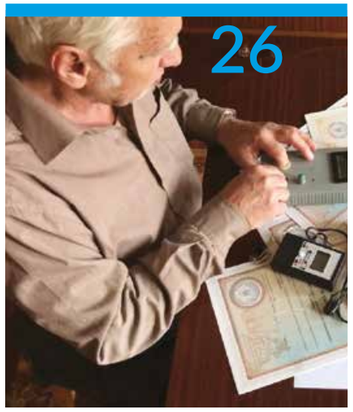

26
Цікаво знати
Wissen

28 Петро Бобонич: прості вирішення глобальних проблем
Peter Bobonitsch: Einfache Lösungen für globale Probleme

22
Діаспора
Diaspora

22 Життя в коронованій Європі
Europa in Zeiten der Pandemie

30
З України
Aus UA

30 #молодвіж: перший офлайновий Двіж
#molodvizh:
Die erste Offline Party

34 Як в Україні благодійний фонд підтримує дітей-сиріт?
Das wohltätige Projekt zur Unterstützung der Waisenkinder in der Ukraine

38 Парк історичної реконструкції „Городище Оствиця“
Parkanlage „Ostvitsya Siedlung“

42
Стиль життя
Lifestyle

42 Від шоуруму до віртуального одягу
Vom Showroom zur virtuellen Kleidung

46 Атмосферна поїздка в дєбрі на Поділля, або #ковідтур
Atmosphärische Reise in die podolische Wildnis oder #covidtour

52 Космос #наСелі: українські хати за новими традиціями
„Raum auf dem Land“: Einzigartige Erholungsorte in der Lemberger Region

56
Культура
Kultur

56 „Fremdgehen“: подкаст про життя на межі двох суспільств
„Fremdgehen“-Podkast über das Leben zwischen den zwei Geselschaften

60 Огляд літератури
Lesetipps

62 Comics

2020: вперед до перезапуску системи

Німецький професор психології Бенджамін Шюз сказав: „Ви можете почувати себе знедоленими, якщо ви хочете себе почувати знедоленими“. Це дало нам привід замислитися над тим, чи дійсно 2020 рік був аж таким жахливим, та ЩО попри карантинні обмеження ми отримали від нього в здобуток.

Нідерландська дослідниця трендів Лідевій Еделькорт з оптимізмом дивіться на цьогорічну пандемію, вбачаючи в ній „карантин споживання“: „Я думаю, ми маємо бути вдячні за вірус, який може бути причиною того, що ми виживемо як вид. Ми повинні знайти нові цінності — цінності простого досвіду та дружби“. Трендсеттерка передбачає занепад епохи споживацтва, уповільнення темпів виробництва в галузі легкої промисловості та нові трудові реформи.

І ми вже стаємо свідками цих змін — так, наприклад, проблеми навколишнього середовища, що пов'язані з індустрією моди, підштовхнули на створення першої платформи віртуального одягу Dress-X. Головною причиною створення цифрового одягу стало те, що сучасні споживачі дуже часто придбають одяг лише для створення контенту у соціальних мережах, після чого він стає непотрібним своїм власникам. Детальніше про цей проєкт розповідає Галина Коман у рубриці „Стиль життя“.

Глобальне just-in-time виробництво з величезними ланцюгами створення вартості, в яких мільйони окремих частин розвозяться по всьому світу, вижило. На зміну йому прийшло регіональне виробництво з локальними структурами та справжнім розквітом ремесел, ручної праці та крафтового продукту. Німецький футуролог Матіас Горкс називає це GlocALization — локалізація глобальності. Підтримка „свого“, акції „support your local“ стали новими гаслами 2020-го року. А екологічне виробництво і споживання на рядку з органічністю, сталістю та автентичністю стали новими нормами для виробників.

Нові умови праці стали також передумовою появлення таких нових продуктів як prefab-будинки (англ. *prefabricated* — заздалегідь виготовлений) та модулі для домашнього офісу на задньому дворі, які пропонує український стартап Cosmos In. Екологічні архітектурні рішення зменшують кількість виробничого сміття та забруднення ним навколишнього середовища, що характерно для будівництва звичайних будинків. Детальніше про „космічні“ будинки розповідає Вероніка Бардовських у рубриці „З України“.

Нові умови життя та праці також вивели цифрові способи спілкування на геть інший рівень. Теле- та відеоконференції, проти яких ще вчора багато хто чинив опір, обираючи натомість тисячі кілометрів відряджень, виявилися досить практичними та продуктивними. Парадоксально, але фізична відстань через карантинні обмеження створювала водночас нову близькість. Ми знову стали спілкуватися зі старими друзями, частіше телефонувати з рідними, дехто зблизився з сусідами.

Сама система спілкування набула нового значення. Ми почали по-справжньому спілкуватися. А ще відкрили для себе довгі прогулянки поза містом, читання книг стало раптом культом, і здоров'я, безпека та соціальна згуртованість набули ваги. Так само пандемія викликала попит на внутрішній туризм — як в Німеччині, так і в Україні. Обмежені зачиненими кордонами ми стали детальніше досліджувати світ навколо себе, відкрили нові веломаршрути та побачили справжню красу зовсім неподалік.

Карантин також посприяв появі великої кількості якісного контенту у мережі, і це стосується не тільки стрімінгових відеоплатформ. З'являються цілі онлайн-кінотеатри з легальним платним продуктом (наприклад, платформи *Bigshot* чи *Taxflix*), нові сучасні бібліотеки (*Bookbox.Ua*), нові подкасти та нові студії онлайн-освіти. Так само вважає і футуролог Матіас Горкс, який запевняє, що коронавірус змінив відноси-ни між технологію та культурою.

Кожна глибока криза залишає новий наратив, який простягається далеко в майбутнє. Одна з найсильніших асоціацій, залишених коронавірусом, — це італійці, що музикують на балконах. Інша — супутникові знімки планети, які раптом показують промислові райони Китаю, вільні від смогу. У 2020 році вперше суттєво зменшились викиди CO_2, і цей факт мусить нас багато чому навчити. Якщо на це зміг вплинути вірус, то й ми також зможемо. Можливо, ковід — це послання з майбутнього, яке нам вказує на те, що наша цивілізація стала занадто щільною, занадто швидкою, занадто перегрітою. Вона мчить у певному напрямку, де немає майбутнього. Але вона також може цілком винайти себе заново. *Отже, вперед до перезапуску системи!*

Es wird gut, sowieso...

Das Thema für die aktuelle Gel[:b]lau Ausgabe ist noch während des ersten Lockdows entstanden. Damals haben wir auf ein Licht am Ende des Corona-Tunnels gehofft — wie z. B. Fortschritt in der Entwicklung eines Impfstoffes, sinkende oder zumindest positiv stabile Infektionszahlen, die unser „altes“ und „normales“ Leben zurückbringen würden. Nun stehen wir da, vor dem 1. Advent, und nichts ist sicherer, als die Unsicherheit, wie wir die kommenden Feiertage verbringen dürfen, und wie wir die ohnehin schon kalten und tristen Wintermonate durchstehen können. Die abgesagten Weihnachtsmärkte und [erneut] verschobene Veranstaltungen, die anhaltenden Beschränkungen bei den privaten und öffentlichen Treffen geben einem viel Raum zum Nachdenken. Wir blicken auf das Jahr 2020 zurück und wünschen uns, dass mit dem letzten Schlag der Uhren in der Silvester-Mitternacht der Wunsch von Millionen in Erfüllung geht — Covid verschwindet und das neue Jahr 2021 einfach besser wird.

Der Fakt ist, dass Covid am 01.01.2021 genauso präsent sein wird, wie in den Monaten davor. Auch wenn die Impfstoffentwicklung in den letzten Wochen sicherlich einen großartigen Fortschritt hingelegt hatte, wird es laut den Wissenschaftlern Monate oder gar Jahre dauern, bis die Abstandsregeln, Maskenpflicht und Kontaktbeschränkungen der Vergangenheit angehören.

Ilona Ushenina

Auf der Suche nach guten Nachrichten traf ich auf einen interessanten Satz von Benjamin Schüz, dem Professoren für Psychologie: „Man kann sich benachteiligt fühlen, wenn man sich benachteiligt fühlen will.“ Der Satz wurde zwar im Kontext der sogenannten „Impf-Hierarchie“ erwähnt, hat mich aber auf die Gedanken gebracht, ob 2020 tatsächlich SO schlecht war. „Was für eine Fragestellung?“, denken Sie bestimmt. Aber warum denn nicht? Wir können uns über das furchtbare 2020 und unsere Verluste seinetwegen beklagen, oder doch versuchen zu reflektieren, was wir alle in den letzten Monaten gelernt haben.

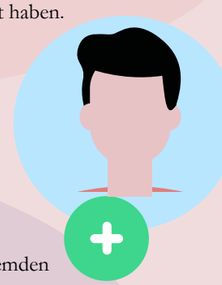

Die wichtigste Lektion des 2020 ist, dass unser Leben, oder besser gesagt unser Lifestyle, nicht selbstverständlich ist. Umso wichtiger ist es, die Freude an den kleinen Dingen des Lebens zu haben. Zum Beispiel bestand die ursprüngliche Funktion des Social Media darin, den Austausch zwischen den Menschen auch unabhängig von der Entfernung zu ermöglichen. Ausgesprochen die Likes der fremden Menschen waren früher von größerer Bedeutung. 2020 ging es Back to Basics: Dank Instagram & Co. waren wir unseren Freunden und Familie während Quarantäne auf die gewöhnliche Art & Weise nah, jedoch konnten die Likes und Kommentare ein Treffen „im echten Leben“ nicht ersetzen.

Netflix und seine Marktbegleiter gehörten auch ohne Pandemie zu den Lieblingsbeschäftigungen der Menschheit und haben 2020 sicherlich mehr Abende gefüllt, als ihre Schöpfer es sich je vorstellen konnten. Wie schön wäre es aber gewesen, auf dem Stuttgarter Schlossplatz das Open Air Programm des Internationalen Trickfilmfestivals gemeinsam mit Hunderten anderen Menschen zu genießen. Oder egal auf welchem öffentlichen mit dem Leben gefüllten Platz egal welches Programm.

Zurückgedrängt in eigene vier Wände haben wir gelernt zu schätzen , wie toll es ist, Abends auszugehen, trotz der Müdigkeit nach der Arbeit doch einen Workout-Kurs im Fitness-Studio zu besuchen, trotz der Kälte die Lieblingsfußballmannschaft im Stadion anzufeuern und vieles mehr. Zurückgedrängt in eigene vier Wände haben wir gelernt, was wirklich zählt, was unsere wahre Bedürfnisse sind, was wir am meisten vermissen und was wir lieber nicht in die „Zeit danach“ mitnehmen. Von jeder Ecke hörte man „ich habe endlich mehr Zeit mit meiner Familie verbringen können“, „ich habe in dieser Zeit viel reflektiert“ oder „ich habe endlich Zeit gefunden, dies oder das zu machen“ (*hier gerne auch in die Sommerausgabe von Gel[:b]lau reinblättern*). Keine Frage, es gab auch Momente, an welchen das alles nicht mehr so rosig war: Kurzarbeit, Schließungen, getrennt verbrachte Feiertage, von den gesundheitlichen Aspekten ganz zu schweigen.

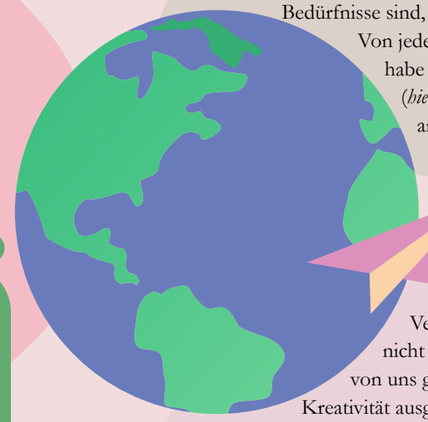

Aber am Ende des Tages gibt es in jeder Situation nicht nur Verlierer, sondern auch Gewinner. Warum muss es jemand anderes sein und nicht man selbst? Zum einen geht es um die persönliche Weiterentwicklung, an der jeder von uns gezwungenermaßen teilnehmen musste. Zum anderen wurde in der Corona-Zeit einiges an Kreativität ausgeschüttet und es sind viele tolle Dinge entstanden. In den letzten zwei Ausgaben haben wir viel über die Art und Weise den Alltag unter den Einschränkungen aufrecht zu erhalten berichtet.

Blickend ins Jahr 2021 können wir sicher sein, dass unser Leben nie wieder genau so wie „vor Corona“ sein wird und es uns nichts anderes übrig bleibt, als auf sich selbst zu hören und sehr kreativ sein, um glücklich zu bleiben. Und abschließend ein kleines Mark Forster Zitat — es ist zwar sehr poppig, aber es ist die Weihnachtszeit. Etwas Freude und positive Vibes müssen sein.

Egal was kommt, es wird gut sowieso
Immer geht 'ne neue Tür auf, irgendwo
Auch wenn's grad nicht so läuft, wie gewohnt

Egal, es wird gut, sowieso..

За мрією довкола світу

А яка вона, наша земля? І які є ми, люди? Наскільки ми різні, про що мріємо? Де живуть найщасливіші мешканці планети й де знаходяться найкрасивіші місця? Щоб знайти відповідь на ці та інші запитання, він вирушив у подорож довкола світу.

Katarzyna Zelman

Сьогодні він є знаною постаттю: Артемій Сурін – бренд-Амбасадор України, перший українець, котрий здійснив навколосвітню подорож за канонами Британської королівської географічної спілки, побивши два світових та чотири рекорди України, за 280 днів перетнувши без авіаперельотів усі континенти, три океани, усі меридіани й часові пояси, двічі перетнувши екватор, відвідавши 41 країну, подолавши 100000 км та досягнувши найвіддаленішої географічної точки планети – островів Піткерн у Тихому океані.

А почалося усе із дитячої мрії.

„Коли мені було 6 років, – розповідає Артем, – батько приніс підбірку книг Жюль Верна. Я зачитувався ними, уявляв себе на місці героїв, марив подорожами. Бажання побачити увесь світ за одну мандрівку зародилося вже тоді". Проте у небагатій сім'ї про далекі мандрівки можна було тільки фантазувати. Навіть море Артем вперше побачив у 20 років. Потім була самореалізація у бізнесі, створення міжнародної тревел-спільноти „One life", яка об'єднала сотні тисяч людей, обов'язки, проєкти – велика дитяча мрія завжди відкладалася на пізніше.

Коли помер батько, Артем усвідомив: життя є коротким, нічого не можна відкладати на завтра. Він вирушив до Азії, пройшов темний рітріт (практика самопізнання, під час якої тривалий час перебуваєш у закритому приміщенні без світла, звуків, їжі чи води, заглиблюючись у себе) і зрозумів: мрію треба реалізувати просто зараз.

У жовтні 2018 Сурін вирушив у подорож. Важливим було не переривати шлях та зв'язок із землею. „Неможливо повноцінно відчути планету, перетинаючи її на висоті 10000 м у кріслі літака. Тільки коли на твоїх очах змінюються народності, ментальність, природа, архітектура, можеш по справжньому зрозуміти її особливості". Земля йому здавалася величезною, а виявилася компактною і цілісною, як єдиний, делікатний, прекрасний організм.

Найзахоплюючі на землі місця, стверджує мандрівник, це ті, де є мало або взагалі немає людей: пустеля вночі – безмежна і надзвичайно тиха, без найменшого звуку, шелесту; океан – м'який, грізний, неосяжний, фантастичний. А найцікавішими є віддалені від цивілізації, самобутні, етнічні поселення. Власне там, каже Артем, живе найбільше щасливих людей: плем'я Куна, мешканці Карибських островів, полінезійці та жителі острову Піткерн. Останні населяють острів, який лежить посередині Тихого океану, найдалі від будь-якого суходолу. Попри прості умови, його мешканці (їх усього 49) – щасливі. Місцева шерифиня пояснила: „Ви воюєте, змагаєтеся, вмираєте від стресів, незрозумілої їжі, а тут все просто і добре".

„Я усіх питав: про що Ти мрієш? Виявилося: для кожного важливими є 5-тих самих цінностей: здоров'я, добробут родини, стосунки, самореалізація та пізнання світу. Ми всі значно ближчі, ніж нас намагається поділити соціум, ми всі «про те саме»".

„Кругосвітка повністю змінює світогляд, цінності, – зізнається Артем, – не усе діється як хочеш чи вважаєш правильним. Мене кругосвітка навчила приймати усе, що відбувається, сприймати світ і людей такими як вони є".

Був теж небезпечний момент. В Ірані Суріна звинуватили у шпигунстві, коли він, маючи дозвіл, знімав дронами старі руїни. Страти або довічного ув'язнення вдалося уникнути тільки завдяки дипломатичному втручанню. Попри історію в Ірані, Артем, який відвідав понад 130 країн, переконаний — світ є відкритим і безпечним, а більшість людей – добрими:

„Найефективніша зброя — посмішка. Вона виручала мене значно частіше, ніж гаманець".

За словами Артема, для кругосвітки потрібен тільки паспорт, смартфон з інтернетом та банківська карта. Йому подорож обійшлася в 130000$. Та якщо дорогою не знімати фільм і користуватися літаками, вистачить втричі менше. Це можна зробити навіть без грошей, якщо підпрацьовувати, користуватися автостопом.

„Головне – вирішити, наважитися. Це стосується не тільки кругосвітки. У кожного своя мрія й одне життя. Воно прекрасне, багатогранне, а найцінніше у ньому — час. Дуже хочу, щоб прочитавши мою книгу, переглянувши фільм, хтось прислухався до своєї мрії й сказав: «А я візьму і зроблю це!»" ■

Повну версію статті читайте на нашому блозі: www.gelblau.net/blog

Artem Surin: Ein Traum von der Weltreise

Wie sieht unsere Erde aus? Was macht uns, Menschen, aus? Was unterscheidet uns? Wovon träumen wir? Wo leben die glücklichsten Menschen und welche Orte sind die schönsten? Um Antworten auf diese und andere Fragen zu finden, unternahm er eine Weltreise.

Aus dem Ukrainischen von Afina Khadzhynova

Artem Surin ist der erste Ukrainer, der eine Weltreise, als solche nach den Kanonen der British Royal Geographical Society anerkannt, unternahm und dabei zwei Welt- und vier ukrainische Rekorde brach. Der Reisende hatte alle Kontinente einschließlich der Antarktis besucht, drei Ozeane, alle Meridiane und Zeitzonen überquert, den Äquator sogar zweimal, 100.000 km zurückgelegt und den entferntesten geographischen Punkt der Erde erreicht — die Pitcairninseln im Pazifischen Ozean. Im Oktober 2020 wurden sein Buch „Um die Welt in 280“ und die Serie „Großer Kreis“ veröffentlicht.

Und angefangen hat alles mit einem Kindheitstraum.

„Als ich 6 Jahre alt war, sagt Artem, brachte mein Vater eine Auswahl von Büchern von Jules Verne mit. Ich las sie, stellte mich anstelle von Helden vor und träumte von Reisen.“ Der Wunsch nach einer Weltreise entstand schon damals. In einer armen Familie konnte man vom Reisen jedoch nur träumen. Das Meer hat Artem erst mit 20 gesehen. Und danach folgte seine Selbstverwirklichung im Geschäftsleben durch Gründung der internationalen Reisegemeinschaft „One Life“, die Hunderttausende von Menschen mit ihren unterschiedlichen Fähigkeiten und Projekten zusammenbrachte. Der große Kindheitstraum wurde immer wieder verschoben.

Als sein Vater starb, erkannte Artem: Das Leben ist kurz, man sollte nichts auf morgen verschieben. Er reiste nach Asien, durchlief Dunkelretreat (die Praxis der Selbsterkenntnis, bei der man lange Zeit in einem Raum ohne Licht, Geräusche, Essen oder Wasser eingeschlossen ist) und erkannte, dass sein Traum in Erfüllung gehen muss, und zwar jetzt.

Im Oktober 2018 ging Surin auf seine Weltreise. Es war wichtig, den Weg nicht zu unterbrechen — es musste immer eine Verbindung mit der Erde sein. „Es ist unmöglich, den Planeten aus dem Flugzeugfenster und einer Höhe von 10.000 m vollständig zu erleben. Nur wenn du die Veränderung der Landschaft, der Mentalität, der Natur und Architektur merkst, kannst du ihre Besonderheiten wirklich verstehen.“ Die Erde schien ihm riesig, aber sie erwies sich kompakt und integral als ein einziger, zarter, schöner Organismus.

„Die faszinierendsten Orte der Welt, sagt der Reisende, sind diejenigen, an denen es nur wenige oder gar keine Menschen gibt: die Wüste in der Nacht — grenzenlos und absolut geräuschlos; der Ozean — weich, beeindruckend, riesig, fantastisch. Und die interessantesten Völker leben fern von der Zivilisation in ihren ethnischen Siedlungen.“ Laut Artem leben dort die glücklichsten Menschen: Kuna Siedlung, die Einwohner der Karibikinseln, die Polynesier und die Ethnie in Pitcairn. Letztere bewohnen die Insel, die mitten im Pazifik liegt und am weitesten von jedem Land entfernt ist. Trotz der einfachen Lebensbedingungen sind die Einwohner (insgesamt 49) glücklich. Die örtliche Sheriffin erklärte: „Ihr kämpft, konkurriert mit einander, stirbt an Stress, ungesundem Essen, und hier ist alles einfach und gut.“

„Ich habe jedem auf meinem Weg die gleiche Frage gestellt: Wovon träumst du? Es stellte sich heraus, dass diese fünf Themen für alle wichtig sind: Gesundheit, Wohlbefinden der Familie, Beziehungen, Selbstverwirklichung und Weltentdeckung. Wir sind alle viel näher beieinander, trotz bekannter Spaltungen in der Gesellschaft. Wir alle sind Menschen, die vom selben träumen.“

„Die Weltreise verändert das eigene Weltbild, die Werte, — räumt Artem ein — nicht alles läuft nach dem Plan oder der Wunschvorstellung. Die Weltreise hat mich gelehrt, alles als unvermeidliche Gegebenheit zu akzeptieren und die Welt und die Menschen so wahrzunehmen, wie sie sind.“

Es gab auch einen schwierigen und gefährlichen Moment. Im Iran wurde Surin der Spionage beschuldigt, als er mit Erlaubnis die alten Ruinen mit Hilfe mehrerer Drohnen filmte. Die Todesstrafe oder lebenslange Haft wurden nur durch diplomatische Intervention vermieden. Trotz der Geschichte im Iran ist Artemy, der mehr als 130 Länder bereiste, überzeugt, dass die Welt offen und sicher ist und die meisten Menschen gut sind.

“Ein Lächeln ist die effektivste Waffe. Es half mir viel häufiger bei Schwierigkeiten als meine Brieftasche.“

Laut Artem benötigt man für die Weltreise lediglich einen Reisepass, ein Smartphone mit Internetanschluss und eine Bankkarte. Die Reise kostete ihn 130.000 Dollar. Die Reisekosten wären dreifach niedriger, wenn man unterwegs keinen Film zu drehen hat und keine Flugzeuge meidet. Auch ohne Geld ist die Reise möglich, wenn man das nötige Geld vor Ort verdient und per Anhalter fährt.

„Das Schwerste ist üblicherweise der erste Schritt — sich überhaupt für sowas zu entscheiden. Das gilt nicht nur für eine Weltreise. Jeder hat seinen eigenen großen Traum und nur ein Leben. Das Leben ist schön und facettenreich, aber das Wertvollste, das es uns gibt, ist die Zeit. Ich wünsche jedem Leser meines Buchs und jedem Zuschauer des Films von ganzem Herzen dem wichtigsten Traum zu folgen und seine Verwirklichung zu wagen!“

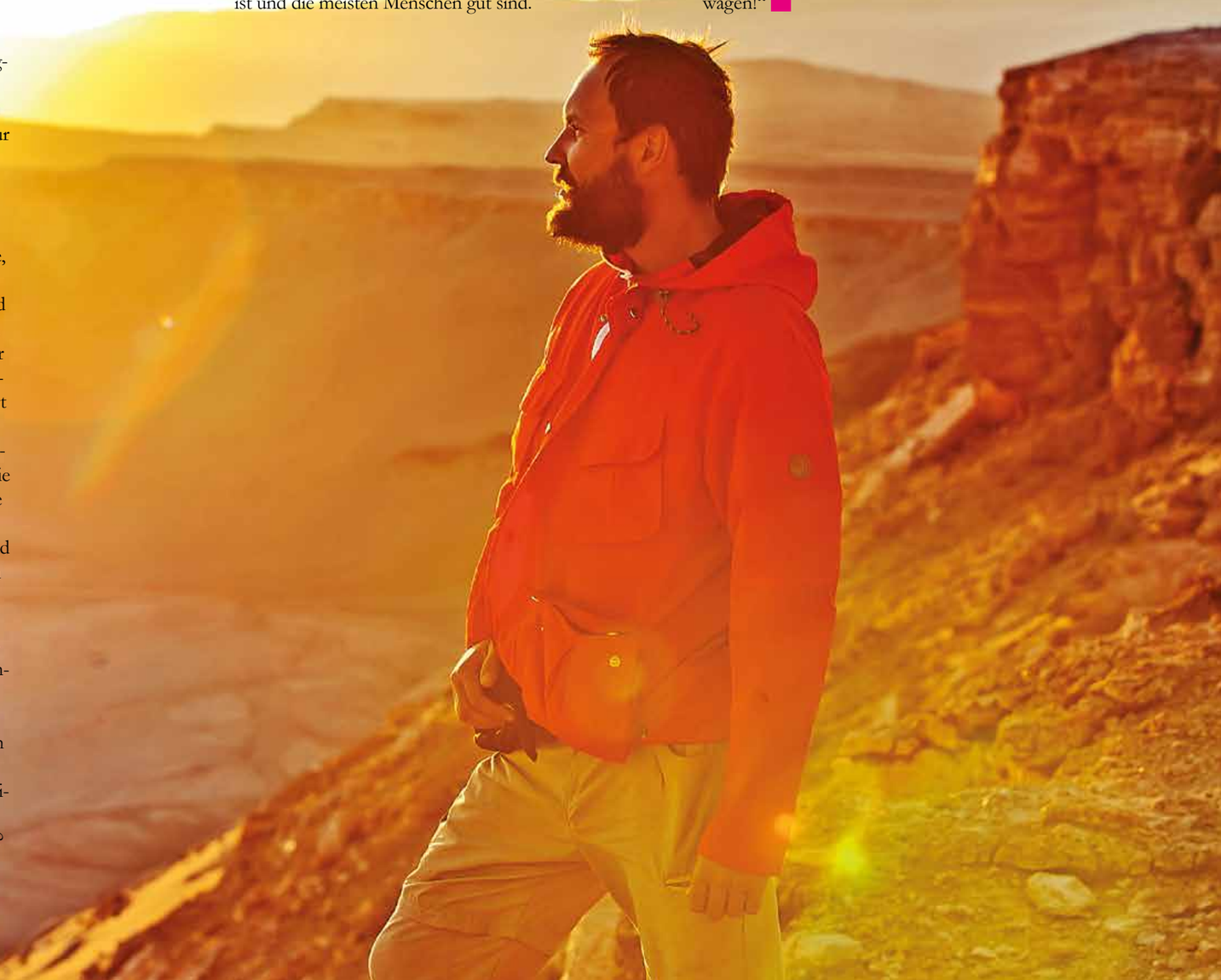

Ірена Карпа про карантин, мистецтво та життя між Парижем та Києвом.

Ostap Mykytiuk

Привіт, Ірено! Для багатьох пандемія стала чимось жахливим. І навіть не в плані здоров'я. Соціально активні люди, люди творчих професій, просто екстраверти, всі зависли. Якою пандемія була для тебе?

Ковід застав мене в Парижі, це моя зона інтроверта. В Парижі я живу тихим родинним життям, пишу, працюю дистанційно і гуляю з псом. Тобто, мало що змінилося, окрім, звісно, можливості за першої ж нагоди перескакувати у свою зону екстраверта. Здебільшого – це Київ, але також і ряд інших європейських місць, в яких мене чекали (і досі чекають) із презентацією книги та лекціями. Так само бісила не-можливість просто податися на природу – навіть на якусь ближню і французьку, тож доводилось підглядати за рибами в Сені, поки гуляла собаку. А так нічого: писала життєствердні історії про маніяків у спальних районах і дошліфовувала книжку про „Заміж". Ну і з горя опанувала духовку. Тепер я майстер „павлових", наполеонів, пирогів із капустою й куміном тощо. В старості знадобиться.

За останні два роки в тебе вийшло 2 книжки. Художній роман і іронічний нон-фікшн. Звідки така продуктивність після семирічної перерви?

Ну, між романом на 600 сторінок і легким нон-фікшном на 200 є велика різниця. Коли я пишу нон-фікшн чи есеї, не можу позбутися відчуття читерства. Ну типу, це ж як статтю писати – кожен зможе. І потім ще й стається дивина – перші 3000 екземплярів цього смішного нон-фікшна розкуповують менш ніж за два тижні, і у відгуках читачі кричать „геніально!" Отут якось образливо стає за мій роман із карколомним сюжетом і переплетіннями персонажів, над яким я корпіла три роки, знаєте. Це так, наче Бог бере і з тебе рже.

В минулому номері в книжковому огляді новинок я вже згадував про тебе як письменницю і музикантку. Тому гріх не запитати про гурт Qarpa. Цей гурт пережив за роки існування купу метаморфоз. І в назвах, і у звучанні. Між „Сашах*й" і „Баби круті чуваки"ціла безодня. А які Qarpa зараз? Що чекати?

Зараз режисерка Діана Рудиченко домонтовує в Парижі відео на згаданих тобою „Баб крутих чуваків". А я спробую прорватися до Києва, щоб засісти в студії з Артуром і попрацювати над новими піснями. Є частина доробку, що осіла в комп'ютері Артура – там чимало класних треків, які я вже й не знаю, чи колись побачать світ. Інколи простіше написати нові, ніж просити когось завершити роботу над старими. Принаймні, моя надія почути ці пісні готовими зараз у стані клінічної смерті. Музика є, вона жива і твориться в різних формах і країнах, але прогнозувати точний вихід нового альбому я не беруся.

Ти вже давненько живеш у Парижі. Чи з'явилося вже після міграції з України відчуття, що ти більше парижанка?

Ну, звісно ж, парижанка – коли ти не турист, а постійний мешканець якогось міста, можеш спокійно носити похідний топонім. Звісно ж, хтось дискутуватиме, що треба там народитися і жити в третьому коліні, інакше всі „понаєхавші". Мій чоловік от, знаючи про скандальний імідж хамовитих снобів-парижан, завжди відхрещується від свого парижанства, наполягаючи на бургундському походженні. Тому залежить від контексту. Я – людина світу, сьогодні парижанка, завтра барселонка чи катмандянка (чи як би то слід назвати жителів Катманду?) Ну і, звісно ж, найбільшу частину свого життя я прожила в Києві, люблю це місто всім серцем. А от містечко й менталітет людей, з якими я провела дитинство, завжди залишиться для мене страшним сном, з якого вдалося втекти.

Ти також мама і дружина. Як під час пандемії справляєшся з сім'єю? Наскільки я пам'ятаю з наших минулих розмов, на початках було складно звикнути, що всі вдома водночас?

Так, це доволі тяжко: особливо, коли йдеться про домашнє навчання. В мене бракує терпіння. Кепський педагог із мене, що тут скажеш. Себе імпровізовано якось організовую, то що вже від інших хотіти? Зараз у нас такий локдаун, що школи залишаються відкритими. Подивимося, наскільки цього вистачить.

Повну версію статті читайте на нашому блозі: **www.gelblau.net/blog**

Уявімо гіпотетично, що завтра закінчиться цей „лінивий апокаліпсис". Як гадаєш, яким буде світ? Людство зробить висновки? Ну і, звісно ж, що чекати від Карпи в усіх її амплуа?

За людство важко щось прогнозувати, воно якось давно вже злетіло з рейок, ще до ковіду. Війни, активізації радикалів, глобальне потепління, перенаселення планети і виснаження ресурсів. Дуже хотілося би, щоби карантинні обмеження хоч трохи відтермінували екологічний апокаліпсис – менше літаків, менше переміщень авто, менше бездумного споживацтва можуть подарувати людям ще кілька років життя, яке вони сприймають як безплатну даність. Як активний інтроверт, можу потерти ручки, що компанії переходять на дистанційну роботу – не повністю, але бодай частково це вирішить проблему перевтоми від переміщень і заторів, проблему токсичних колективів і „романтичних побачень" із осоружним начальником.
Мені дуже шкода, що потерпають важливі складові культури – жоден take away не замінить гастрономічного досвіду, жодна онлайн-трансляція не передасть відчуття живої присутності на концерті як класичного піаніста, так і рок-музиканта.
Маленькі країни, що здебільшого залежали від туристів – як їм буде зараз?.. Скільки нас виживе, і що нас чекає після ковіду? Якщо це все бодай на трохи втихомириться (бо я не вірю, що воно повністю отак закінчиться), особисто я поїду світ за очі в далекі гори, які зараз на локдауні. І буду далі жити це звичайне, рутинне, прекрасне й непередбачуване життя ■

Irena Karpa:

berühmte ukrainische Schriftstellerin spricht über den Lockdown und Ihr Leben zwischen Paris und Kyjiw

Aus dem Ukrainischen von Ilona Ushenina

Hallo, Irena! Für viele ist die Pandemie zum Albtraum geworden. Und nicht nur in Bezug auf die Gesundheit. Die sozial aktiven Menschen, die kreativen, die extrovertierten – ihr Leben wie das vieler anderen hat sich wie aufgehängt und wartet auf Neustart. Wie war diese Zeit für Dich?

Während der Quarantäne war ich in Paris, in meiner introvertierten Zone. In Paris lebe ich ein ruhiges Familienleben, schreibe, arbeite per Remote und gehe mit dem Hund gassi. Das heißt, wenig hat sich für mich geändert — außer natürlich der Möglichkeit, jederzeit in meine extrovertierte Zone zu springen. Und natürlich das Reisen, zum Beispiel nach Kyjiw, aber auch in anderer europäische Orte, an denen ich mit einer Buchpräsentation und Vorträgen erwartet wurde (und immer noch bin).

Es war auch richtig ärgerlich, nicht einmal die Natur genießen zu dürfen — sogar die nahe Gelegene und französische. Also musste ich den Fischen in der Seine nachspionieren, während ich mit dem Hund gassi ging. Ansonsten ging es eigentlich: Ich schrieb die lebensbejahende Geschichte über die Maniacs in den Trabantenstädten und arbeitete weiter an meinem Buch. Um die Traurigkeit zu verjagen habe ich sogar gelernt, das Backofen zu beherrschen. Jetzt bin ich die Meisterin der Torten, Teigtaschen mit Weißkraut und Kreuzkümmel usw. Wird im Alter nützlich sein.

In den letzten zwei Jahren hast Du zwei Bücher veröffentlicht — ein Roman und ein ironisches Sachbuch. Woher kommt diese Produktivität nach einer siebenjährigen Pause?

Nun, es gibt einen großen Unterschied zwischen einem 600-seitigen Roman und einer einfachen 200-seitigen Sachliteratur. Wenn ich Sachbücher oder Essays schreibe, kann ich das Gefühl des Betrugs nicht loswerden.Es ist wie einen Artikel zu schreiben — jeder kann das.

Und dann ist da noch das Seltsame: Die ersten 3000 Exemplare dieser lustigen Sachliteratur sind in weniger als zwei Wochen ausverkauft und in den Rezensionen schreiben die Leser „Brillant!“ An dieser Stelle ist es irgendwie beleidigend für meinen Roman mit seiner atemberaubenden Handlung und der Verflechtung der Charaktere, an dem ich drei Jahre lang gearbeitet habe. Als würde Gott mich einfach auslachen.

Du lebst schon recht lange in Paris. Kam irgendwann nach der Migration aus der Ukraine das Gefühl eine Pariserin zu sein?

Natürlich spricht man von einer Pariserin sobald die Person nicht mehr als Tourist gilt, sondern die Einwohnerin der Stadt ist. Natürlich gelten für manche nur die in der Stadt geborenen und in der dritten Generation immer noch lebende Einwohner als wahre Pariser, alle anderen sind „dazugestoßen“. Mein Mann, der das skandalöse Bild der Pariser Snobs sehr gut kennt, bestreitet immer seinen Pariser-Status und besteht auf seiner burgundischen Herkunft. Daher kommt es auf den Kontext an.

Ich bin ein Weltmensch, heute eine Pariserin, morgen eine Barcelonerin oder eine Kathmandu-Frau (wie nennt man die Einwohner von Kathmandu?) Und natürlich habe ich den größten Teil meines Lebens in Kyjiw verbracht, ich liebe diese Stadt von ganzem Herzen. Aber die Ortschaft und die Mentalität der Menschen, mit denen ich meine Kindheit verbracht habe, werden für mich immer ein schrecklicher Traum bleiben, dem ich entkommen konnte.

Du bist auch Mutter und Frau. Wie kommst Du während einer Pandemie mit der Familie zurecht? Soweit ich mich an unsere vergangenen Gespräche erinnere, war es am Anfang schwierig, sich daran zu gewöhnen, dass alle gleichzeitig zu Hause sind?

Ja, es ist ziemlich schwierig: besonders wenn es um Heimunterricht geht. Mir fehlt die Geduld. Was soll ich sagen? Ich bin eine schlechte Lehrerin. Ich organisiere mich selbst irgendwie improvisiert, also was will ich von anderen? Der Lockdown sieht hier aktuell vor, dass die Schulen offen bleiben. Mal sehen, wie lange das so bleibt.

Stellen wir uns das mal hypothetisch vor, dass diese „faule Apokalypse“ morgen endet. Wie wird die Welt wohl aussehen? Wird die Menschheit Schlussfolgerungen ziehen? Und natürlich, was kann man von Karpa in all ihren Rollen erwarten?

Es ist schwierig, irgendetwas für die Menschheit vorherzusagen, sie ist längst entgleist, noch bevor Covid. Kriege, Radikalisierung der Gesellschaft, globale Erwärmung, Überbevölkerung des Planeten und Knappheit der Ressourcen. Ich wünsche mir, dass die aktuellen Maßnahmen die echte Umweltapokalypse zumindest ein wenig vertagen — weniger Flugzeuge, weniger Autofahrten und gedankenlosen Konsums können der Menschheit ein paar Lebensjahre mehr bescheren. Als Introvertierte freue ich mich innerlich, dass die Unternehmen auf Remote-Arbeit umstellen — wenn nicht komplett, dann zumindest teilweise kann dies das Problem der Ermüdung durch Fahrerei und Staus, der toxischen Arbeitsumgebungen und der „romantischen Treffen“ mit den verhassten Chefs lösen.

«Ich wünsche mir, dass die aktuellen Maßnahmen die echte Umweltapokalypse zumindest ein wenig vertagen — weniger Flugzeuge, weniger Autofahrten und gedankenlosen Konsums können der Menschheit ein paar Lebensjahre mehr bescheren».

Es tut mir sehr leid, dass wichtige kulturelle Bestandteile betroffen sind — kein Take-away wird das gastronomische Erlebnis ersetzen, keine Online-Sendung wird das Gefühl ersetzen, bei einem Konzert live dabei zu sein — egal ob eines Pianisten oder eines Rockmusikers.

Kleine Länder, die hauptsächlich vom Tourismus leben — wie geht es ihnen jetzt? Wie viele von uns werden überleben und was erwartet uns nach Covid?

Wenn sich das alles ein wenig beruhigt (weil ich nicht glaube, dass es ganz vorbei sein wird), werde ich persönlich in die fernen Berge reisen, die sich jetzt im Lockdown befinden. Und dann werde ich mein gewöhnliches, routiniertes, wunderschönes und unvorhersehbares Leben weiter führen ■

НАЗАД У МИНУЛЕ: ІСТОРІЯ КІНОМЕХАНІКИНІ, ЯКА ВІДДАЛА ПОКЛИКАННЮ 20 РОКІВ

Текст та фото: Лілія Удоденко (Lili Dali)

Учас пандемії культура та мистецтво зазнало змін. Щось трансформувалось, а щось зупинилось. Будь-які події завжди вносили свої корективи. Так, у минулому одна із змін залишила без справи життя безліч людей, тих, хто знайомив з кіно жителів малих міст та селищ. Про забуту професію кіномеханіка нам розповіла Олена Золкіна з Луганської області. Приготуйте квиточки, ми розпочинаємо фільм життя.

СЮЖЕТ ЖИТТЄВОЇ ІСТОРІЇ КІНОМЕХАНІКИНІ

Щоб стати кіномеханіком, раніше потрібно було навчитися цій професії. Олена Золкіна розповідає, що дівчата зазвичай йшли навчатися на педагогів або вихователів, але їй кортіло освоїти незвичайну професію, адже більшість кіномеханіків тоді були чоловіки. Героїня нашої статті навчалася у спеціальному училищі Сумської області 11 місяців. Навчальна програма складалась з вивчення кінотехніки, електротехніки, оформлення реклами, фінансової звітності. Закінчивши заклад з відзнакою з 1976-го року Олена Золкіна почала працювати кіномеханікинею на два села у Луганській області — Нижню та Верхню Вільхову. Тоді кінотеатри були у багатьох селах. Адже у радянські часи це був обов'язковий атрибут культурного зросту села. Кінотеатри находились у будинках культури.

«У глядацькій залі прямісінько на сцені був великий полотняний екран, а на другому поверсі навпроти — кінобудка, саме там я і працювала. Проте, до зали я могла потрапити тільки через вулицю. До моєї кінобудки вели залізні сходи, коли потрібно було швидко бігти до зали, я часто падала із цих сходинок».

Ранок кіномеханіка розпочинався із створення реклами. На спеціальних листівках кіномеханік зазначав назву кіно і час сеансу. Афішу малювали звичайними фарбами.

«Заходила з афішею та листівками до магазину і привертала увагу людей, запрошувала на кіно-показ». Одного разу люди на вулиці спитали мене, який же фільм сьогодні буде. Я відповіла, що „Мене це не стосується“. Вони здивовано перепитують, послухай, ну це ж ти кіношник, кого ж це тоді стосується, як не тебе? Потім пояснила, що це така назва фільму. Цей випадок згадуємо ще і досі».

ПОЛЮВАННЯ НА «КІНО»

Пані Олена розповідає, що тоді кіномережа району розвозила фільми по селах, але якщо кортіло показати новий фільм, то потрібно було їхати на полювання за стрічкою. Екземплярів найновіших фільмів було замало. Іноді доводилось вмовляти, або обмінюватись стрічками з іншими.

«Їздила до районної кіномережі і шукала касові фільми. Потім везла в село дві залізні коробки по 16 кг кожна».

ПРО ФІЛЬМИ МИНУЛОГО

Жінка згадує, що найпершим касовим фільмом був „Табір іде в небо“. Пам'ятає, що також молодь тоді любила індійське кіно. Найулюбленішим фільмом молодих людей був „Танцюрист диско“. Люди старшого віку ходили на фільм „Любов і голуби“. Якщо у фільмі була сцена з поцілунком, то дітям до 16 років не можна було його дивитися.

«У вихідні дні я влаштовувала покази мульт-фільмів. Батьки приводили малечу на мультик „Ну, постривай!“».

ФІНАЛ ІЗ ПРИСМАКОМ ГІРКОТИ

У 90-х роках кіномережі почали розформовувати. Із занепадом СРСР настав занепад і для сільських кінотеатрів.

«Я по-справжньому любила свою роботу, це було покликанням мого життя. Мені подобалося кіно, спілкування з людьми і сама професія. Після усіх змін моє життя у ролі кіномеханіка закінчилося».

Так пані Олена, кіномеханік І-ї категорії, залишилася без справи життя. Не хотіла просто сидіти склавши руки, та не хотіла залишати сільський клуб, колектив, з яким провела більшу частину життя. Вже 24 роки вона продовжує працювати у будинку культури прибиральником службових приміщень. Живе у селі Нижня-Вільхова Станично-Луганського району Луганської області. На пам'ять вона зберегла дерев'яний ящик, у який зібрала всі свої історії і спогади, якими з радістю ділиться, якщо її лише запитати ■

Повну версію статті читайте на нашому блозі: **www.gelblau.net/blog**

ZURÜCK IN DIE VERGANGENHEIT:

DIE GESCHICHTE EINER KINOMECHANIKERIN, DIE 20 JAHRE IHRES LEBENS DER BERUFUNG GEWIDMET HAT

Aus dem Ukrainischen von Afina Khadzhynova

Während der Pandemie veränderten sich auch Kultur und Kunst. Einiges verwandelte sich in etwas Neues und etwas hörte auf zu existieren. Es gab viele Digitalisierungsprojekte in allen Branchen. Und wie wir es aus der Geschichte wissen, hinterlassen solche Ereignisse bestimmte Spuren. Bereits in der Vergangenheit hat eine große Veränderung flächendeckende Arbeitslosigkeit für diejenigen verursacht , die das Kino in die kleinen Städte und Dörfer gebracht haben. Olena Zolkina aus der Region Luhansk erzählte uns von dem vergessenen Beruf der Kinomechanikerin.

DIE GESCHICHTE EINER KINOMECHANIKERIN

Die meisten Mädchen hatten sich früher für das Lehramt entschieden, aber nicht die Olena Zolkina. Sie wollte unbedingt einen ungewöhnlichen Beruf erlernen. Solch einer war der Beruf des Kinomechanikers, welchen zu damaligen Zeiten hauptsächlich Männer erlernt und ausgeübt hatten. Frau Zolkina machte ihre elfmonatige Ausbildung an einer Berufsschule in der Region Sumy. Nach ihrem Abschluss im Jahr 1976 begann Olena Zolkina als Kinomechanikerin in zwei Dörfern der Region Luhansk zu arbeiten. Damals befanden sich die Kinos meistens in den staatlichen Kulturvereinshäusern. Schließlich war es in der Sowjetzeit ein obligatorisches Attribut des kulturellen Wachstums jedes Dorfes.

«In der Halle gab es eine große Leinwand direkt auf der Bühne, und im zweiten Stock gegenüber gab es die Filmkabine, in welcher ich gearbeitet habe. Zu meinem Arbeitsplatz führte eine eiserne Treppe, von welcher ich oft herunterfiel, wenn ich in Eile versuchte, die Stufen schnell auf- und abzusteigen».

Der Morgen der Kinomechanikerin begann mit Werbung. Auf speziellen Postkarten notierte Olena den Namen des Films und die Vorführungszeit. Das Werbematerial wurde mit ganz einfachen Farben gemalt.

«Ich ging mit einem Werbeposter und Postkarten in den Laden und lud persönlich Leute zu den Filmvorführungen im Kino».

JAGD AUF KINO

Olena erzählt, dass zur damaligen Zeit hauptsächlich der Kinoverein des Bezirks die Filme in die Dörfer brachte, aber wenn die Kinomechaniker nach etwas Neuem verlangten, mussten sie selbst auf eine echte Filmjagd gehen, reisen, verhandeln und oft sogar betteln, um die raren Kopien der ersehnten Bänder zu bekommen.

«Ich fuhr zum Bezirkskino und suchte nach Kassenfilmen. Manchmal kam ich mit zwei 16 Kilo schweren Kisten zurück ins Dorf».

ÜBER FILME DER VERGANGENHEIT

Die Frau erinnert sich, dass der erste Kassenfilm „Das Zigeunerlager zieht in den Himmel“, der die Geschichte der Nomaden zeigte, welche über die Steppen der Bessarabien wanderten. Damals liebten junge Leute auch das indische Kino. Der allerliebste Film der Jugendlichen war „Disco Dancer“. Ältere Leute bevorzugten sowjetische lyrische Komödien, wie z.B. „Der Kurschatten“. Allerdings sollte der Filme eine Kussszene enthalten, durften Kinder unter 16 Jahren sich diesen nicht ansehen.

«An den Wochenenden arrangierte ich die Vorstellungen der Zeichentrickfilme, zu welchen die Eltern mit ihren Kindern sehr gerne kamen».

DAS FINALE MIT EINEM HAUCH VON BITTERKEIT

In den 90er Jahren begannen sich die Kinovereine aufzulösen. Mit dem Niedergang der UdSSR kam auch der Niedergang des Dorfkinos.

«Ich habe meinen Job wirklich geliebt, es war die Berufung meines Lebens. Ich mochte Filme, Kommunikation mit Menschen, alles, was dazu gehörte. Nach den Veränderungen war mein ganzes Leben als Kinomechanikerin vorbei».

So verlor Olena, eine erstklassige Meisterin, ihren Job. Natürlich wollte sie nicht einfach nur untätig sein und alles vergessen. Olena entschied sich in dem Kulturvereinshaus, in welchem sie den größten Teil ihres Lebens verbracht hatte, zu bleiben, allerdings als Reinigungskraft für Büroräume. Heute lebt sie im Dorf Nyzhnja Wilkhowa, Region Luhansk. Und wenn man sie fragt, erzählt Olena sehr gerne über ihre Erinnerungen und Geschichten aus dem früheren Leben als Kinomechanikerin

Життя в коронованій Європі

До кінця пандемії ще далеко, але Європа потроху оговтується від весняної битви з вірусом та звикає до «нового нормального» життя. Як це виглядає зсередини, ми запитали українців з різних європейських країн.

Taisiia Nakonechna

Оксана Сеничак, Instagram - @objecty
Антверпен, Бельгія
власниця крамниці українського декору «ObjЄkty»

Під час локдауну ми всією сім'єю опинилися разом в хаті (я, мій чоловік і троє дітей, з яких двоє вже дорослі). Ми цей час легко пройшли, кожен старався бути дуже зайнятим, в дітей ще було навчання в онлайн форматі. Був час на спорт, фільми, книжки. Хата не мала, тому кожен знаходив своє місце. Після зняття суворих карантинних обмежень стараємося дотримуватися правил «нового нормального» світу. Особисто мене далі не особливо тягне до магазинів чи ресторанів, хоч і доводиться інколи вибиратись. Дітям нові умови сприймати важче – все ж таки друзів і активного життя їм бракує. На щастя, всі вони у нас достатньо відповідальні. Тож терпеливо чекаємо на старі часи до пандемії.

Pandemie beschränkte die Anzahl der sozialen Kontakte, änderte die festen Gewohnheiten vieler Gesellschaften, hinterließ negative Spuren in der Wirtschaft, brachte aber mit sich trotzdem einige Vorteile. **Oksana Senytschak**, Besitzerin eines ukrainischen Dekoladens in **Antwerpen**, sagte, dass trotz der Tatsache, dass ihren Kindern die Kommunikation mit anderen Kindern fehlte und sie sich die „alte Welt" wünschten, haben sie mit der ganzen Familie ziemlich warme Erinnerung an Lockdown.

Ярина Лінинська, лікарка
Instagram - @dr_linynska
Лондон, Велика Британія

Британія повністю не виходила з локдауну. Правила і відчуття неповної свободи, пов'язані з ним, значно вплинули на людей і стали причиною ґрунтовних змін усталених правил і звичок:
1. Соціальна дистанція – хоч-не-хоч, а в голові постійно відмірюєш два метри і обходиш перехожих чи колег.
2. Без маски нікуди – панічно і співчутливо дивишся на відчайдухів без масок.
3. Планування наше все. Якщо раніше ми могли гуляти Лондоном і спонтанно забігти кудись, то тепер плануємо вечерю за тиждень.
4. З початку серпня більше почали виходити to eat out – влада заохотила 50% знижкою на чек у ресторані.
5. Тільки коли вириваєшся у відпустку, розумієш, наскільки депресивними стали будні.
6. На роботі оцінюєш кожного як потенційного носія вірусу і нічого не можеш з цим вдіяти, крім як тугіше зав'язати маску.
Давно не вірю, що життя після пандемії буде таким як раніше – адже офісний планктон засів на рік удома, придбав домашні кавомашини, килимки для йоги і підставки під ноутбуки.

Die Regeln verwandeln sich langsam in Gewohnheiten. **Yaryna Linynska**, Ärztin aus **London**, die unmittelbar mit dem Kampf gegen den Virus zu tun hat, sagt, dass Social Distancing zu einem Bestandteil des Alltags geworden ist und jeder Mensch, ob man will oder nicht, als potentieller Virusträger wahrgenommen wird.

Europa in Zeiten der Pandemie

Bis zum Pandemieende ist es noch weit, aber Europa regeneriert sich langsam von dem Frühlingskampf gegen den Virus und gewöhnt sich an die neue „Normalität". Wie das von innen aussieht, haben wir in ganz Europa lebende Ukrainer gefragt.

Aus dem Ukrainischen von Maria Svidryk

Килина Курочка, голова служби комунікації Паризької єпархії УГКЦ, Париж, Франція

Локдаун дуже вплинув на повсякденне життя у Франції. Зняття обмежень відновило певні свободи й, цілком усвідомивши цінність живого спілкування, французи використовують послаблення правил на повну. З іншого боку, з'явилися нові поведінкові звички, які, думаю, не зникнуть, навіть після знайдення вакцини та завершення пандемії. Наприклад, раніше для французів традиційним привітанням був поцілунок в обидві щоки. Сумніваюся, що це невдовзі відновиться. Не зникне і бажання тримати дистанцію. І, звісно, не можна вважати карантин завершеним. Ми носимо маски в приміщенні й на вулицях, час роботи ресторанів обмежений. Правила змінюються разом із кількістю виявлених випадків. Та на відміну від перших тижнів локдауну до теперішньої зміни правил усі вже мали час звикнути.

Kylyna Kurotschka, die Vorsitzende der Kommunikationsabteilung der ukrainischen griechisch-katholischen Kirche in **Paris**, sagte, dass die Pariser die echte Kommunikation neu zu schätzen lernten.

Ліна Остапчук, менеджерка по роботі з міжнародними асоціаціями в Luxemburg Convention Bureau Люксембург

В Люксембурзі багато змінилось після локдауну. Ми ще досі два дні на тиждень працюємо з дому – в офісі одночасно може перебувати не більше чотирьох осіб, тож чергуємося з колегами. Маски стали неодмінним атрибутом. Ніхто не зайде в магазин, автобус чи будь-яке громадське місце без маски. Я нікого не бачила без маски – всі відповідально ставляться до рекомендацій. Дозвілля також змінилось. Столики в закладах краще бронювати наперед через обмеження кількості відвідувачів. Так само і з квитками у кіно чи театр – їх тепер продають вдвічі менше. Я влітку планувала поїхати в Україну, але через невизначеність із закриттям кордонів відклала подорож на кінець року.

Lina Ostaptschuk, Managerin bei **Luxemburg** Convention Bureau, betont, dass sie an den öffentlichen Plätzen kein einziges Mal Menschen ohne Masken gesehen hat. Auf die Arbeitsplätze kehren Leute nur teilweise zurück und arbeiten unter Einhaltung der strengen Hygieneregeln. Noch eine positive Seite der heutigen Tage ist die „neue Etikette", wenn ein Treffen aufgrund von Unwohlbefinden abgesagt wird, zeigen die meisten Verständnis dafür.

Оксана Лозинська, письменниця, викладачка з міжнародних комунікацій, коуч і менторка, Instagram @oksanalozynskapage, Гронінген, Нідерланди

Життя після локдауну змінилося на краще. З одного боку, багатьом довелось переоцінити прості речі, що сприймалися як належне. З іншого, локдаун змусив замислитися, наскільки моя робота чи позиція стабільна, як на неї можуть вплинути різні катаклізми. Для найбільш свідомих зараз є шанс скоригувати власну справу, зробити її мобільною (у всіх розуміннях), стійкою до зовніш-ніх впливів і увідповіднити її до власних конкурентних переваг на ринку праці. Хто я, чого прагну, чим хочу займатися, в чому мої переваги, як це транслювати світові – питання, на які зараз найдоцільніше дати відповідь, щоб свідомо рухатися далі у правильному напрямку.

Oksana Lozynska, Autorin und Dozentin in **Niederlanden**, glaubt, dass für die Holländer die Pandemie zu einer Chance wurde, ihre Werte umzudenken, sie empfiehlt sie dafür zu nutzen, eigene Vorteile und Prioritäten besser kennenzulernen.

Оксана Мількевич, блогерка, письменниця Instagram @oksana_milkevych, Бухарест, Румунія

Життя після карантину в Бухаресті відчутно змінилося. З'явилося відчуття відчуження між людьми через обмеження контактів. Стала помітною агресія на дорозі та в щоденному спілкуванні: люди стали більш нетерплячими одне до одного. На зміну страхові перед вірусом прийшла апатія. Люди просто хочуть працювати й соціалізуватися – у масках чи щитках — але ніхто не хоче сидіти вдома. Виник новий етикет. Як тільки ти почуваєшся хоч трішки погано, максимально скасовуєш всі зустрічі, й люди дякують тобі за це. Вартість деяких послуг (наприклад, перукарських) значно зросла через ризик зараження ковідом. В особистих стосунках теж багато напруги. Серед моїх знайомих є випадки розлучень або розмови про його можливість.

Man spürt aber in vielen Bereichen des Lebens eine gewisse Müdigkeit von der neuen Realität. Bloggerin und Autorin **Oksana Milkewitsch** aus **Bukarest** stellt fest, dass statt der Angst vor dem Virus jetzt eine Apathie bei Menschen zu merken ist. Menschen wollen arbeiten — in Masken, mit Schutzschildern, Hauptsache es gibt Arbeit und Integration. Im Zusammenhang mit den zusätzlichen Sicherheitsmaßnahmen in Rumänien sind auch Preise für bestimmte Dienstleistungen (z.B. Haarschnitt) erhöht worden.

Ірина Вікирчак, менеджерка культури, помічниця Нобелівської лауреатки Ольги Токарчук Instagram — @rina_vi Вроцлав, Польща

Певно, як і всюди, час локдауну у Польщі виглядав досить постапокаліптично. Найгіршим був період, коли закрили парки, набережні і усі рекреаційні зони. Абсолютно порожні вулиці, поодинокі автомобілі з гучномовцями, котрі попереджають про небезпеку вірусу і наказують залишатися вдома. Бррр.
Втім, приватно багато людей відчули певне полегшення, хоча зізнаються про це виключно пошепки, бо соромно: насправді, уповільнення темпу, можливість просто побути вдома і нічого не робити чи працювати з дому стала для нас благом. Кілька останніх десятиліть світ так розігнався, що не можна було дозволити собі ні хвилини спокою, адже той, хто стоїть на місці, опиняється дуже швидко позаду.
Зараз у Польщі знову пік кількості захворювань за добу, але перенесені з весни на осінь та планові масові заходи відбуваються. Щоправда, у гібридному форматі, і вже ніхто не нарікає на непевність, бо ми навчилися — після кількох місяців стримування від усього — бути більш-менш гнучкими, погоджуватися на компроміси.

Trotz der allgemeinen Unzufriedenheit mit den Beschränkungen — sagt Iryna Vikyrchak, die Kulturmanagerin und Autorinaus Wroclaw— freuten sich viele Menschen ganz still, dass man sich endlich von der ewigen Jagd nach Erfolg erholen kann, die uns die letzten Jahrzehnte begleitete.

Оксана Водотика, архітекторка, Відень, Австрія

Час в ізоляції став позитивним перезавантаженням родинних стосунків і дозволив під іншим кутом зору поглянути на баланс роботи й особистого. Для багатьох це стало доброю нагодою емоційно зблизитись у подружжі та з дітьми. Щоправда, родинам з малими дітками та молодшими школярами довелося проявити неабияку творчість, аби заповнити чимось змістовним і пізнавальним життєвий простір, який утворився за відсутності навчання у садочках та школах. Для батьків старших школярів онлайн навчання теж стало викликом, хоч на якість освіти не надто вплинуло. Для батьків перехід до домашнього офісу вивільнив багато часу, що раніше марнувався на дорогу, „відбування" робочих годин, довші „фізичні" наради та переговори. Багато хто повернувся до своїх захоплень, ґрунтовно взявся за спорт і здоровий спосіб життя. Влітку м'якші умови карантину спонукали до мандрівок Австрією та до відкриття неймовірно цікавих куточків країни. Завдяки самосвідомості австрійського суспільства та високому рівню довіри до влади тут довго вдавалося стримувати показники захворюваності. Зараз, через повернення до праці й навчання у відносно звичному режимі, кількість хворих росте, і заходи безпеки посилюються. Та більшість вже призвичаїлась до нового „карантинного" формату життя і гнучко та менш стресово реагує на зміни.

Oksana Vodotyka, Architektin aus Wien, stellte fest, dass der Lockdown Menschen die Möglichkeit gab, mehr Zeit mit der Familie zu verbringen, sich den Lieblingsbeschäftigungen zu widmen und um die Gesundheit zu kümmern.

Анатолій Лютюк, художник, засновник та керівник Центру Української Культури в Талліні, Естонія

Люди стали цінувати одне одного і дякувати. Сам пан Анатолій, аби подякувати тим, завдяки кому суспільство витримало руйнівну навалу пандемії, створив серію подячних листівок. *(прим.автора)

Der Gründer des Zentrums der ukrainischen Kultur in **Tallinn**, Künstler **Anatolij Ljutjuk** kreierte eine Postkarten-Reihe als Dankeschön an diejenigen, die sich an der vorderen Front im Viruskampf befinden. Er beobachtete, dass Menschen gelernt haben, einander zu schätzen und sich öfter zu bedanken

Maria Szołomycka

Прості вирішення глобальних проблем

Вимірювання цукру в крові може бути цілком безболісним і зовсім необтяжливим. Наприклад, якщо це робити неінвазивним глюкометром, котрий до того ж виглядає як невелика телефонна приставка з отвором для пальця. Вкладаєш всередину палець, а на дисплеї телефону читаєш показник рівня цукру. Працює такий прилад від 9-вольтних батарейок, підключається до телефону чи до комп'ютера через bluetooth, usb-порт, або порт до слухавок і легко поміщається у кишені.

Петро Бобонич

Перший прилад для вимірювання цукру пан Петро створив у 2003 році, коли його дружина захворіла на діабет. Відтоді глюкометри Бобонича вже випробувало близько 600 діабетиків. Каже, що всі, хто ними користується, задоволені й рекомендують знайомим. Відтак, охочих отримати зручний і недорогий прилад є багато. Проте, наразі він зробив лише близько 100 штук: щоб виготовляти самому, бракує обладнання. Хоча винаходом вже зацікавилися виробники з Ізраїлю, Латвії, Китаю, Сінгапуру.

Науковець каже, що секрет його ноу-хау у надчутливому фотоприймачі, який він сам винайшов і використовує у своїх приладах. Фотоприймач Бобонича є чутливішим у 100 разів від наявних на цей час і дозволяє бачити проходження інфрачервоного проміння через частини тіла людини.

На питання, як довго зайняло йому створення такого важливого приладу, скромно відповідає, що всього лише 3 дні, бо, загалом, нічого складного. «Треба тільки зробити отвори у прищіпці для фотоприймача та світлодіода, приєднати до мультиметра з простою схемою. Загалом 2-3 дні. А щоб придумати? Просто треба бути трошки спеціалістом у спектроскопії».

Винахід науковця може полегшити життя не лише діабетикам. За подібним принципом працюватимуть прилади для вимірювання холестеролу, гемоглобіну, рівня споживання кисню. «Усі хвороби, які діагностуються через кров або шкіру, і всі речовини, які знаходяться у крові, можна вимірювати оптичним методом. Потрібно лише застосувати світлодіоди з певною довжиною хвилі».

Пан Бобонич каже, що його глюкометри можна запрограмувати на багато функцій: «Мікропроцесор реєструє рівень цукру за заданою програмою: через хвилину, секунду, дві, як запрограмувати. Можна вимірювати цукор теж протягом ночі: вкладаєте в отвір палець і спите, а прилад реєструє концентрацію цукру в крові. Можна передавати інформацію до інсулінового насоса, подавати сигнали, коли глюкометр зафіксує зависокі чи занизькі показники».

Подібним приладом можна також вимірювати рівень цукру у продуктах: «Замість прищіпки використовуємо плоский датчик, вставляємо, скажімо, у кавун і отримуємо цукристість кавуна. Насправді можна вимірювати концентрацію будь-якої речовини (навіть нітрати чи бензин), якщо знати її спектр поглинання інфрачервоного проміння».

Пан Петро переконаний, що немає неможливого, хоча юнацьку мрію — винайти прилад, який передаватиме думки на відстані, нині вважає нереальною. Проте, вірить, що завдяки його винаходам люди житимуть комфортно, без болю та в екологічно чистому середовищі.

Загалом пан Бобонич запатентував близько 100 винаходів у галузі фізики та медицини. Серед них – оптичний томограф для вимірювання новоутворень у молочній залозі з допомогою інфрачервоного проміння, завдяки якому жінкам вдасться уникнути рентгенівського випромінювання.

Хоча нині пан Петро вже на пенсії, не перестає розвивати науку. У своїй «домашній лабораторії» – на кухні, поряд з дружиною, він саме працює над створенням їстівного екопосуду: виделок, ложок, філіжанок. «Можете випити каву і з'їсти чашку. Або помішали чай ложкою, нею ж і закусили». Обіцяє, що буде смачно

Einfache Lösungen für globale Probleme

Aus dem Ukrainischen von Anna Gutsaliuk

Blutzuckermessungen können völlig schmerzfrei und überhaupt nicht umständlich sein. Das ist der Fall, wenn es beispielsweise mit einem nichtinvasiven Blutzuckermessgerät gemacht wird, das wie ein kleiner Smartphoneaufsatz mit einer Öffnung für den Finger aussieht. Man legt den Finger rein und auf dem Display des Smartphones wird das Ergebnis angezeigt. Ein solches Gerät funktioniert mit 9-Volt-Batterien. Es wird mit einem Smartphone oder einem Computer über Bluetooth, bzw. einen USB-Anschluss oder eine ähnliche Schnittstelle verbunden und passt gut in die Tasche.

Dieses Blutzuckermessgerät wurde vom Wissenschaftler Peter Bobonitsch aus Uschgorod entwickelt. Es misst den Blutzucker mit einer Fehlerquote von nur 15 % und ohne in die Haut einzustechen. Es absorbiert Infrarotstrahlung, welche die Informationen von LED über den Finger zum Fotodetektor überträgt. Basierend auf diesem Prinzip hat Herr Bobonitsch bereits Blutzuckermessgeräte in Form einer Uhr, eines Rings, eines Mobiltelefonaufsatzes und eines Ohrclips entwickelt. Den Ohrclip hat er übrigens aus einer gewöhnlichen Plastikwäscheklammer für Unterwäsche hergestellt. Darüber hinaus entwickelte der Erfinder auch Blutzuckermessgeräte für Tiere.

Das erste Gerät zur Blutzuckermessung, das Peter Bobonitsch 2003 entwickelte, entstand als seine Frau an Diabetes erkrankte. Seitdem haben bereits rund 600 Diabetiker Bobonitschs Blutzuckermessgerät getestet. Jeder, der es benutzt, ist zufrieden und empfiehlt es Freunden weiter. Daher gibt es viele, die ein so bequemes und kostengünstiges Gerät haben möchten. Bisher hat er jedoch nur etwa 100 Stück hergestellt: Es fehlt an der Ausstattung, um selbst mehr Geräte herzustellen, obwohl Hersteller aus Israel, Lettland, China und Singapur bereits an der Erfindung interessiert sind.

Der Wissenschaftler sagt, dass das Geheimnis seines Know-Hows in überempfindlichen Fotodetektoren liegt, die er selbst erfunden hat und in seinen Geräten verwendet. Der Fotodetektor von Bobonitsch ist 100 mal empfindlicher als andere und ermöglicht es, den Durchgang von Infrarotstrahlung durch Teile des menschlichen Körpers wahrzunehmen.

Auf die Frage, wie lange er gebraucht hat, um ein so bedeutsames Gerät zu entwickeln, antwortet er bescheiden, dass es nur drei Tage dauerte, weil dieser Prozess nicht kompliziert sei. „Man muss für den Fotodetektor und die LED nur Löcher in eine Wäscheklammer bohren und diese mit einer einfachen Schaltung an ein Multimeter anschließen. Im Durchschnitt dauert das 2-3 Tage. Und um sich das auszudenken, braucht man nur ein bisschen Expertenwissen für Spektroskopie.“

Die Erfindung des Wissenschaftlers kann nicht nur Diabetikern das Leben erleichtern. Geräte zur Messung von Cholesterin, Hämoglobin und Sauerstoffsättigung funktionieren nach einem ähnlichen Prinzip. „Alle Krankheiten, die durch Blut oder Haut diagnostiziert werden, und alle Stoffe, die sich im Blut befinden, können optisch gemessen werden. Man muss nur LEDs mit einer bestimmten Wellenlänge verwenden.“

Herr Bobonitsch sagt, dass seine Blutzuckermessgeräte für viele Funktionen programmiert werden können. „Der Mikroprozessor registriert den Blutzuckerspiegel nach einem bestimmten, festgelegten Programm, der Nutzer kann es ganz einfach durch Programmieren personalisieren. Man kann Zucker auch in der Nacht messen: Man legt den Finger in den Messbereich und schläft, und das Gerät registriert die Blutzuckerkonzentration. Die Informationen werden an die Insulinpumpe gesendet und Signale werden ausgegeben, wenn das Messgerät hohe oder zu niedrige Messwerte registriert.“

Ein ähnliches Gerät kann den Zuckergehalt in Lebensmitteln messen: „Anstelle einer Wäscheklammer verwenden wir einen flachen Sensor, setzen ihn beispielsweise in eine Wassermelone ein und ermitteln so den Zuckergehalt der Wassermelone. Tatsächlich kann man die Konzentration jeder Substanz (sogar Nitrate oder Benzin) messen, wenn man das Infrarot-Absorptionsspektrum kennt.“

Herr Bobonitsch ist überzeugt, dass im Leben nichts unmöglich ist. Seinen Jugendtraum, ein Gerät zu erfinden, dass Gedankenübertragung ermöglicht, hält er jedoch für unwahrscheinlich. Er glaubt aber daran, dass die Menschen dank seiner Erfindungen bequem, schmerzfrei und in einer ökologisch sauberen Umwelt leben können.

Insgesamt hat Herr Bobonitsch etwa 100 Erfindungen auf dem Gebiet der Physik und Medizin patentiert. Darunter befindet sich ein optischer Tomograph zur Messung von Neoplasmen in der Brustdrüse durch Infrarotstrahlen, mit dessen Hilfe Frauen Röntgenstrahlen vermeiden können.

Obwohl Peter Bobonitsch bereits im Ruhestand ist, hört er nicht auf, die Wissenschaft voranzutreiben. In seinem „Heimlabor“, der Küche, arbeitet er in Gesellschaft seiner Frau an der Herstellung vom essbaren Geschirr: Gabeln, Löffel, Tassen. „Man kann einen Kaffee trinken und die Tasse essen. Oder man kann den Tee mit einem Löffel umrühren und ihn dann verspeisen.“ Er verspricht, dass es lecker sein wird

#МОЛОДВІЖ NOT. WASTED

Привіт, привіт. Мені вже кортить розповісти, як пройшов довгоочікуваний масштабний освітньо-розважальний **ОФЛАЙНОВИЙ захід у Львові**.

А саме, 5-6 вересня вперше за час карантину було проведено **«МолоДвіж Not.Wasted»**. Подія, на якій зібралась найактивніша молодь, круті спікери та панувала неймовірна атмосфера, тривала 24 години.

В основу цього заходу з року в рік організатори вкладають створення **особливого простору** для молоді, де можна знайти цікаві теми, поспілкуватись з непересічними людьми, а ввечері добре розважитись. Третій рік поспіль локація залишається незмінною — **!FestRepublic**. Це закинутий завод, якому дали друге дихання, і зараз він є епіцентром всіх найцікавіших та найатмосферніших подій в місті.

Тематикою форуму стали **„Невтрачені можливості“**. Адже кожен відчув, як складно бути на ізоляції від світу, спілкування, подій та МОЖЛИВОСТЕЙ. Всі локації форуму дотримались чотирьох актуальних тем: цінності, можливості, шаленості та важливості. Кожна з них проводилась в окремому корпусі на території колишнього заводу.

Спікерами вже традиційно стали ключові гості: ексочільниця МОЗ **Уляна Супрун**, виконавці **Аліна Паш**, **Сергій Мартинюк** із гурту «Фіолет», **Khayat**, журналіст **Данило Мокрик**, психотерапевт **Володимир Станчишин**, блогери **Володимир Андрєєв** та **Джеральд Естрада**.

Одні з найактуальніших тем лекцій стосувались **соціальних мереж**, **блогерства**, **подорожей** та **сексу**. Вперше на форум був запрошений психотерапевт Володимир Станчишин з темою **„Здорова сексуальність та чому ми боїмося займатися сексом“**. На лекції молодь активно обговорювала питання сексуальної освіти, де можна дізнатись необхідну інформацію, та задавала чимало запитань. А в кінці зустрічі всі гуртом кричали слово **„Секс!“**, з чого можна припустити, що наша молодь все більше відкрита до нового та з легкістю відкидає всі стереотипи.

Також не обійшлося без політичних кандидатів, зокрема без чинного мера Львова **Андрія Садового**. Як виявилось, є чимало охочих зустрітись з цією людиною та поставити питання, але через карантин це вдалось не всім. Зустріч відбувалась на даху клубу, тому найактивніші зайняли місця завчасно, всі ж інші могли спостерігати онлайн-трансляцію. Говорили про місто Лева зі всіма його болючими місцями, про політику, особисте життя поза публічністю, про закон і незаконні спокуси, соціальні мережі і, звісно, про бізнес. Політик часто намагався віджартовуватись та згладжувати усі гострі кути.

Після офіційних та освітніх програм усі мали змогу досхочу поспілкуватись і відпочити. Адже організатори підготували для учасників **„Сансетний сансет“** та **„Стендапний стендап“**. Саме ця частина була найбільш людною. Оскільки захід тривав цілу ніч, гості могли комфортно провести час з 22.00 до 6.00 за кінопереглядом на запропонованих пуфах.

Організатори показували **топові кінострічки**: „Хатіко“, „Якщо я залишусь“, „Острів проклятих“, „Паразити“. О сьомій ранку всі, хто „дожив“, робили зарядку під драйвову музику та зустрічали схід сонця. Як поділились організатори, таких сміливців було близько 25-ти осіб.

Звісно організатори зізнались, що проводити такий захід під час карантину було рішенням **не з простих**, але по завершенню переконались, що це було того варте. Адже близько **2000** молодих людей прийшли на захід. А це свідчить про те, що люди безмежно скучили за ОФЛАЙНОВИМИ подіями, цікавими темами, а найголовніше — **реальним спілкуванням**.

І відкрию вам секрет: організатори у фейсбук запустили вже подію на **2021** рік, тому до зустрічі на МолоДвіж!!!

Natalya Pavlyh

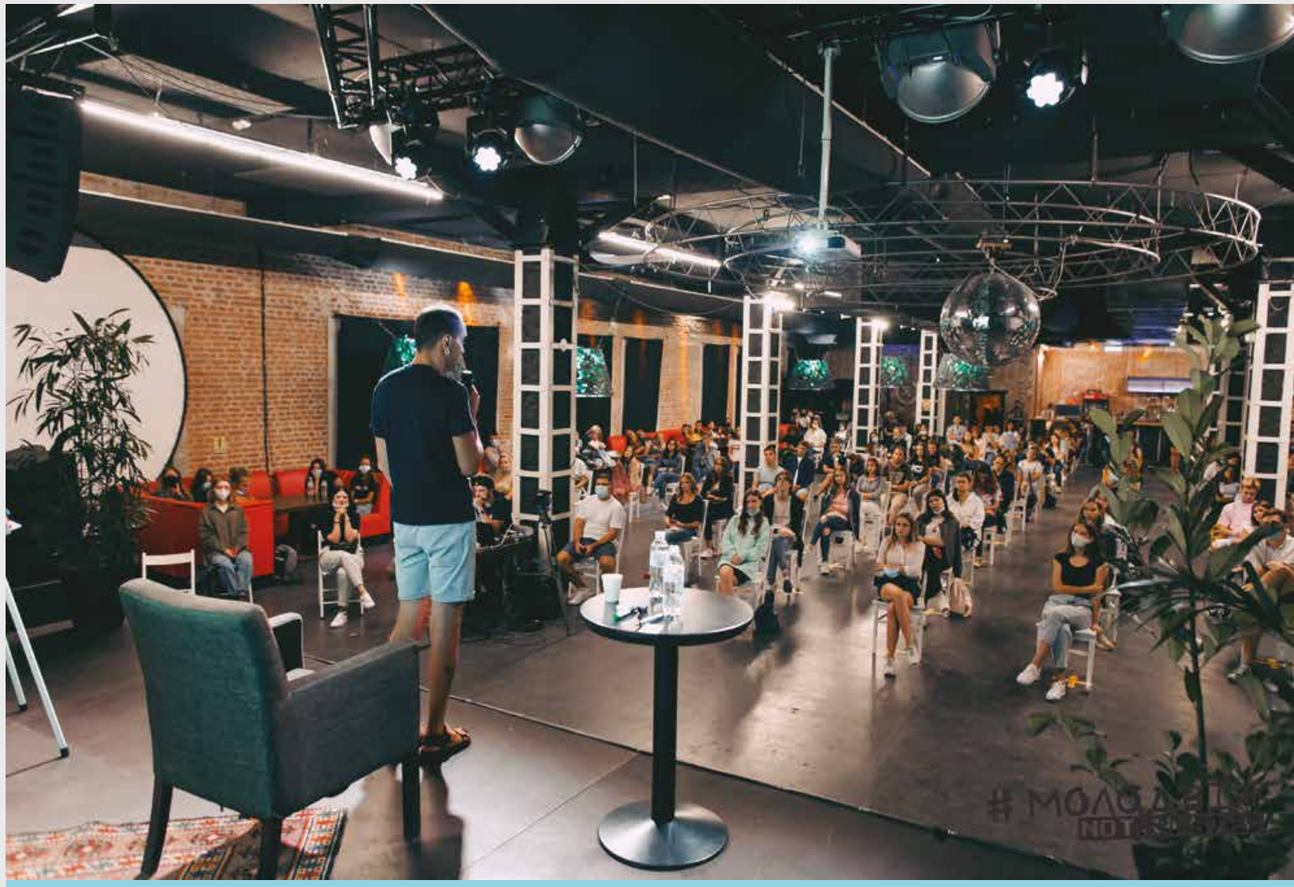

#molodvizh
Die erste Offline Party

Am 5. und 6. Mai fand in Lwiw (Lemberg) zum ersten Mal während der Quarantäne eine groß angelegte Bildungs- und Unterhaltungsveranstaltung **„MoloDvizh NOT.Wasted“** statt. Die Veranstaltung dauerte 24 Stunden und versammelte die aktivsten jungen Leute, coole Redner und bot eine unglaubliche Atmosphäre an.

Die Organisatoren haben von Jahr zu Jahr an der Grundlage dieser Veranstaltung gearbeitet und einen **besonderen Raum** für junge Menschen erschaffen, wo sie sich mit interessanten Themen auseinandersetzen, mit außergewöhnlichen Menschen plaudern und abends Spaß haben können. Zum dritten Mal in Folge blieb der Standort derselbe —**FestRepublic** — eine verlassene Fabrik, die ein zweites Leben bekommen hat, und jetzt die Heimat aller interessantesten und atmosphärischen Ereignisse ist.

Das diesjährige Thema des Forums hieß **„Verlorene Möglichkeiten“**. Schließlich wussten alle, wie schwierig es in den letzten Monaten war und immer noch ist, von der Welt, der Kommunikation, den Ereignissen und den CHANCEN isoliert zu sein. Vier Themen standen im Mittelpunkt: Werte, Chancen, Wahnsinn und Bedeutung. Jedes davon wurde in einem separaten Gebäude auf dem Gebiet des ehemaligen Werks behandelt.

Die Hauptredner, unter anderem auch die wichtigsten Stammgäste des Events, waren: Ex-Leiterin des Gesundheitsministeriums **Ulyana Suprun**, Künstlerin **Alina Pash**, der Sänger der Band „Violet“ **Serhiy Martyniuk**, **Khayat**, Journalist **Danylo Mokryk**, Psychotherapeut **Volodymyr Stanchyshyn**, Blogger **Volodymyr Andreyev** und **Gerald Estrada**.

Der Fokus der Verträge lag auf den Themen **soziale Netzwerke**, **Blogs**, **Reisen** und **Sex**. Zum ersten Mal wurde der Psychotherapeut Volodymyr Stanchyshyn eingeladen, um das Thema „Gesunde Sexualität und Angst vor Sex“ vorzutragen. Während der Session diskutierten junge Menschen aktiv über das Thema Sexualerziehung, wo sie die notwendigen Informationen finden und stellten viele Fragen. Am Ende des Treffens haben alle gemeinsam das Wort „Sex!“ aufgerufen, was eine bisher nicht dagewesene Offenheit für das Neue zeigt.

Es gab auch politische Akteure, darunter der amtierende Oberbürgermeister von Lwiw **Andriy Sadovy**. Wie sich herausstellte, gab es viele, die sich mit ihm treffen und Fragen stellen wollten, aber aufgrund der Quarantäne gelang es nicht allen. Das Treffen fand auf dem Dach eines Clubs statt, sodass nur eine sehr begrenzte Besucherzahl da sein konnte, alle anderen haben die Live-Übertragung gesehen. Gesprochen wurden über Lwiw mit all seinen akuten Problemen, Politik, Privatleben und Privatsphäre, Gesetze und Gesetzlosigkeit, soziale Netzwerke und Geschäftswelt. Der Politiker versuchte stets, die schwierige Themen mit etwas Humor zu entschärfen.

Nachdem das offizielle Programm zu Ende war, konnten alle sich ausgiebig miteinander unterhalten und den Abend genießen. Die Organisatoren boten den Gästen auch was zur Unterhaltung: **„Sonnenuntergängiger Sonnenuntergang“** und **„Stand-Upes Stand-Up“** lockten die meisten Besucher. Dabei gab es auch was für den kleinen und großen Hunger, und an den Getränken mangelte es auch nicht.

Für die Gemütlichkeit und Programm wurde für die ganze Nacht gesorgt. Auf den bequemen Hocker konnten die Latenight Besucher bis 6 Uhr des Folgetages diverse **Filme** schauen: „Hachiko“, „Wenn ich bleibe“, „Shutter Island“, „Parasiten“. Um 7 Uhr morgens konnten diejenigen, die noch wach waren, gemeinsam einen Workout machen und den Sonnenaufgang genießen. Nach Angaben der Veranstalter gab es etwa 25 solcher Draufgänger.

Natürlich gaben die Organisatoren zu, dass es eine s**chwierige Entscheidung** war, solche Veranstaltung während der Quarantäne durchzuführen. Es hat sich aber absolut gelohnt. Immerhin kamen rund **2.000** junge Leute dazu — ein Hinweis darauf, dass die Menschen die OFFLINE Events mit interessanten Themen und vor allem die alte, gute, **analoge Kommunikation** vermisst haben.

Und zum Schluss: Auf Facebook wurde bereits eine Veranstaltung für **2021** angekündigt, also wir sehen uns auf dem nächsten MoloDvizh!

Aus dem Ukrainischen von Afina Khadzhynova

Як в Україні благодійний фонд підтримує дітей-сиріт?

Діти — це наше майбутнє, це люди, яким ми віддаємо в руки нашу країну з її потенціалом і можливостями. Тому найважливіше завдання шкіл, батьків, вчителів — вкласти в них якомога більше знань, щоб ті могли впевнено дивитися в майбутнє. Але що робити тим дітям, яким не пощастило народитися в повній, щасливій родині, і які потрапили в інтернати?

Організація, про яку піде мова, таких дітей підтримує: поки вони ще живуть в інтернатах, благодійний фонд «ORPHAN EDUCATION CLUB» в ранньому віці дає їм **вудку, а не рибу**, навчаючи вихованців самостійно заробляти й даючи їм ті знання, які сироти не отримують в школі або від вихователів. Так, завдяки фонду щорічно допомогу отримують понад **600** дітей, **80%** з них вступають в профтехучилища. Хоча до запуску проєкту ця цифра **не досягала і 1%**.

«HANDCRAFTS by orphans»

Проєкт HANDCRAFTS by orphans з'явився в **жовтні 2019 року**. **Валентина Шатохіна**, співзасновниця фонду допомоги сиротам «ORPHAN EDUCATION CLUB», з колегою поїхала на конкурс соціальних стартапів в Харкові. **Прямої мети отримати грант в жінок не було:** вони хотіли спочатку познайомитися з грантодавцями, а вже потім заявити про свою ідею. „У підсумку наша ідея настільки всім сподобалася, що HANDCRAFTS by orphans зайняв на конкурсі **перше місце**, і на базі фонду ми почали активно його розвивати", — розповідає Валентина. Наразі цей проєкт підтримується програмою **ООН** із відновлення та розбудови миру і профінансований урядами Данії, Швеції та Швейцарії.

HANDCRAFTS by orphans **вчить дітей** самостійно виробляти товар: вони варять мило, створюють вироби, малюють. Картини сканують, наносять на текстильні речі, які потім **продають**. Частина коштів потрапляють на **рахунок дитини**, який вона зможе використовувати **після 18 років**. „Таким чином ми змінюємо мислення людей. В інтернатах ці діти — споживачі. Вони не розуміють, як функціонує світ за стінами цієї установи, які є **закони бізнесу**. На наших майстер-класах на маленьких прикладах ми показуємо цикл виробництва і продажу

www.handcrafts.orphan-club.com
facebook.com/handcraftsorphans/

товару **від початку до кінця.** Діти з задоволенням цьому вчаться. Ви б бачили, як вони змінюються, коли бачать річ, на якій надруковано їх малюнок! Вони **відчувають власну значущість**, знають, що вони більше не даремні", — пояснює Валентина. І це дійсно прекрасна ініціатива, але, як виявилося, не для України. „З продажу однієї футболки дитина може отримати, умовно, 100 гривень, 47% з них — податки, які потрібно сплатити. Якби ці речі продавалися великими тиражами, діти могли б заробити на цьому якісь гроші, але наші люди не хочуть купувати товар, коли дізнаються, що їх зробив сирота. Кажуть, **„погана енергетика"**, — з жалем розповідає Валентина про співгромадян, — нам потрібні іноземні донори, тому що тут люди не завжди готові допомагати". Втім, за кордоном ці товари готові купувати, і навіть партіями. Так, зовсім скоро кілька коробок з речами вирушили до **Німеччини**, а деякі товари вже виставлені на американському майданчику ETSY.

«Наставництво»

Текст: Марія Стецько

HANDCRAFTS by orphans — **не єдиний проєкт** фонду. Крім нього реалізуються і багато інших. Один з наймасштабніших — **„Наставництво"**, головна мета якого дати дитині максимальну кількість знань про **самореалізацію** після виходу з інтернату.

„Ми розробляли курс **спільно з нашими американськими колегами**. У ньому ми знайомимо вихованців з більш ніж **30 професіями**. Це великий комплекс соціалізації дітей, щоб вони розуміли як скласти резюме, де його розмістити. Нещодавно до нас **приєдналася продакшн-студія**, яка навчає дітей обробляти фото і відео, щоб по закінченню курсу діти вже могли **заробити цими вміннями.** Це — курси виживання. Це — всі ті навички, які ми зазвичай отримуємо від батьків", — ділиться Валентина.

Щоб допомогти своїм підопічним, у фонді **збираються організовувати** кризові центри для дітей, які перебувають у **важких сімейних обставинах**, куди вони зможуть приходити після школи та проходити там **освітні курси**. Поштовхом до цього став карантин. Над проєктом вже почали працювати, але щоб його реалізувати, потрібно фінансування. Зараз «ORPHAN EDUCATION CLUB» шукає **донорів і однодумців** за кордоном

Das wohltätige Projekt zur Unterstützung der Waisenkinder in der Ukraine

Aus dem Ukrainischen von Anna Gutsaliuk

Kinder sind unsere Zukunft, sie sind Menschen, denen wir unser Land mit seinem Potenzial und Möglichkeiten anvertrauen. Deswegen ist es die wichtigste Aufgabe von Schulen, Eltern und Lehrern, ihnen so viel Wissen wie möglich zu vermittelt, damit sie sicher in die Zukunft schauen können. Aber was ist mit den Kindern, die nicht das Glück hatten, in einer Familie aufgewachsen zu sein, sondern ihre Kindheit im Waisenhaus verbracht haben?

www.handcrafts.orphan-club.com

facebook.com/handcraftsorphans

Die Organisation **„ORPHAN EDUCATION CLUB“** unterstützt solche Kinder in der Ukraine: Es wird ihnen bereits in sehr jungem Alter beigebracht, wie man selbst das **Geld verdienen** kann und es werden **Kenntnisse vermittelt**, welche weder in der Schule, noch von den Erziehern beigebracht werden. Dank der Stiftung erhalten jährlich mehr als **600 Kinder** Hilfe, und **80%** von ihnen kommen in die Berufsschulen. Zum Zeitpunkt des Projektstarts erreichte diese Zahl jedoch nicht mal **1%**.

«HANDCRAFTS by orphans»

HANDCRAFTS by orphans ist ein Projekt, bei dem die **Kinder lernen**, die Waren **selbst herzustellen:** Sie kochen Seife, stellen diverse Produkte her und malen. Bilder werden gescannt, auf Taschen und T-Shirts aufgebracht und als Fertigartikel verkauft. Ein Teil des verdienten Geldes **geht auf das Konto** der involvierten **Kinder**, das erst genutzt werden kann, sobald sie 18 Jahre alt werden.

„Solche Beschäftigung fördert die **Veränderung der Denkprozesse**. Die Waisenhaus-Kinder wachsen oft als reine Verbraucher auf. Sie verstehen nicht, wie die Welt außerhalb dieser Institution funktioniert und wie die Gesetze der Wirtschaft sind. In unseren Workshops zeigen wir anhand der Beispiele den gesamten Produktions- und Verkaufszyklus der Waren. Kinder lernen mit Spaß. Es ist unglaublich, wie ihre **Gesichter sich verändern**, wenn sie eine echte Ware mit eigenen Zeichnungen darauf sehen! Sie spüren ihren Wert. Sie wissen, dass sie nicht mehr nutzlos sind“, erklärt Valentina Schatokhina, eine der GründerInnen der Hilfsstiftung für Waisenkinder **„ORPHAN EDUCATION CLUB“**.

Das Projekt HANDCRAFTS by orphans wurde im **Oktober 2019** ins Leben gerufen. Valentina und ihre Kollegin haben an einem Wettbewerb für die **Startups mit dem sozialen Hintergrund** in Kharkiv teilgenommen. „Unsere Idee hat allen so gut gefallen, dass HANDCRAFTS von orphans **den ersten Platz gewonnen** hat. Danach haben wir sie mit der Stiftung aktiv weiterentwickelt“, sagt Valentina.

Dieses Projekt wird vom Programm der Vereinten Nationen zur **Aufrechterhaltung** und **Wiederherstellung** des Weltfriedens unterstützt und von den Regierungen Dänemarks, Schwedens und der Schweiz finanziert.

Im Ausland sind die fertiggestellte Waren zum Kauf erhältlich und werden sogar in großen Mengen bestellt. So gingen mehrere Kartons mit diversen Produkten nach **Deutschland**, und einige Waren wurden bereits auf der amerikanischen ETSY-Plattform angeboten

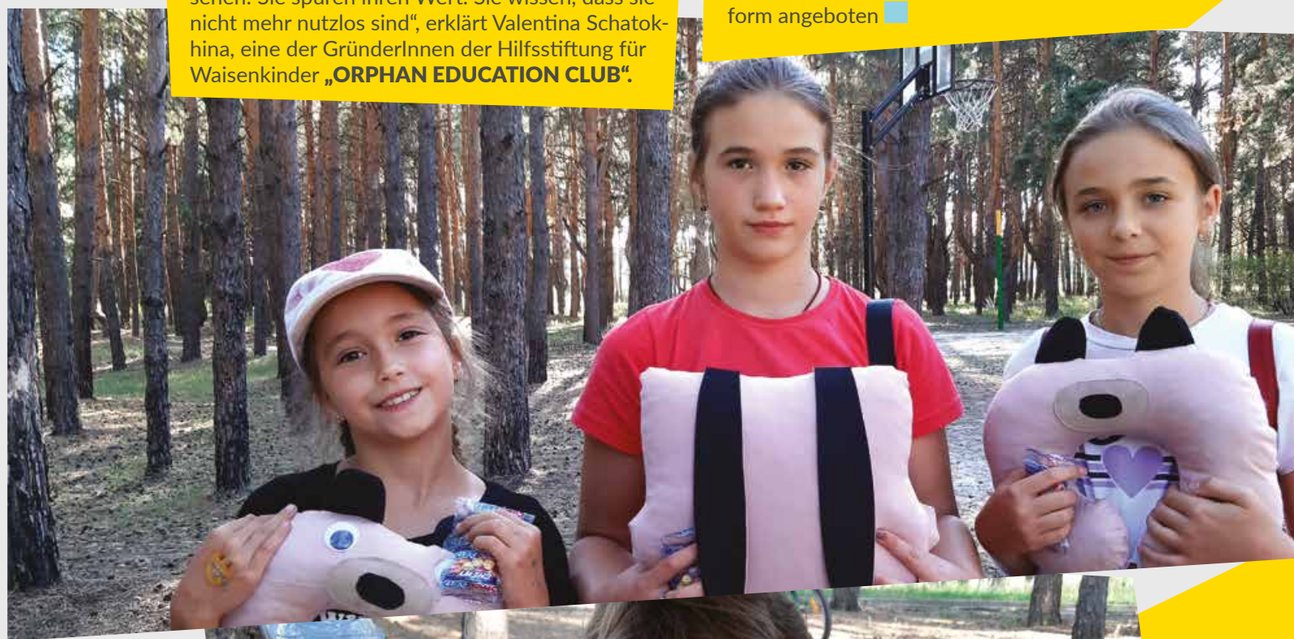

«Городище Оствиця»

На лівому березі озера Басів Кут у м. Рівне збереглося давнє поселення, датоване X – п. п. XII ст., яке було оточене земляними валами і ровами. Дане поселення (Басівкутське городище) – пам'ятка археології національного значення. Виник задум щодо цілковитої історичної реконструкції давньоруського поселення X-XII ст., зокрема: архітектурне та культурне відтворення житлових помешкань, ремісничих майстерень, господарських споруд, оборонних стін, башт, укріплених в'їздів, човнів, де можна буде спробувати різні ремесла, доторкнутися до побуту, життя та розваг періоду Давньої Русі.

Створення парку ми розпочали зі створення човна дракар „Гунгнір" – історичної реконструкції варязького човна довжиною 9 м, який є зменшеною копією Гокстадського дракара. Завдяки підтримці небайдужих рівнян та українців, які проживають у Німеччині, ми змогли якісно та відносно швидко реалізувати наш задум. Човен вийшов дуже гарним, багато людей зі всієї України та за кордону слідкувало за його будівництвом та спуском на воду.

Човен став знаковим проєктом і дав поштовх для реалізації масштабного проєкту — Парк історичної реконструкції „Городище Оствиця". Ідея відтворення автентичного давньоруського поселення отримала значну підтримку серед містян, й проєкт «Створення парку історичної реконструкції „Городище Оствиця"» став переможцем в конкурсі проєктів громадського бюджету міста Рівне у 2019.

Територію майбутнього парку власними силами громадської організації спланували, очистили від чагарників, засіяли травою, розчистили берег. До кінця 2020 року за кошти громадського бюджету буде зведено ряд споруд — 2 великих навіси 12м х 5м, 2 причали для човнів, вхідний місток, встановлено лави на території парку, прокладено гравійну доріжку, під'єднано парк до електромережі.

У 2020 році поповнилася колекція наших човнів. Ми побудували ще один великий човен — лодь Ладу довжиною 7 метрів, а також 3 човни-довбанки. Усі човни зберігаються на Оствиці.

Окрім цього у вересні 2020 за сприяння облдержадміністрації нам вдалося підняти 10-метровий човен-довбанку 16 ст., який знайшли місцеві мешканці у р. Случ на Березнівщині. Човен вже законсервували, і його теж можна побачити на території парку.

Протягом літа 2020 року на локації відбулася низка культурно-мистецьких заходів. Найбільш масштабна подія цього року – фестиваль прадавніх човнів, який ми у зв'язку з карантинними обмеженнями змушені були провести в онлайн форматі. Головною цікавинкою фестивалю були човни – історичні реконструкції з різних з різних куточків України. Також у парку відбулись цікаві культурні події міста – 7 концертів на березі озера, десятки екскурсій по озеру на човнах тощо.

Маємо багато ідей та планів. У 2021 році плануємо відтворити різні майстерні — гончара, коваля та теслі. А також мріємо побудувати великий човен довжиною 20 метрів — реконструкцію човна, який зберігається у Рівненському обласному краєзнавчому музеї. Продовжуємо досліджувати та розвивати давньоруські промисли та ремесла, проводити різні цікаві тематичні, онлайн та офлайн заходи.

Парк набуває все більшої популярності як серед рівнян, так і гостей міста, а човни та парк вже є однією з найцікавіших туристичних атракцій Рівного.

Якщо будете в Рівному – обов'язково приходьте на Оствицю. Тут ви зможете поплавати на давніх човнах, зробити цікаве фото та просто гарно відпочити

Автори: Ольга Постнікова та Юрій Ойцюсь

www.fb.com/ostvytsya

Ostvytsya Siedlung

Aus dem Ukrainischen von
Afina Khadzhynova

In einer ukrainischen Stadt namens Riwne befindet sich eine Siedlung aus der ersten Hälfte des XII. Jahrhunderts. Diese Siedlung ist ein archäologisches Denkmal von nationaler Bedeutung. Deswegen kam die Idee ihrer vollständigen historischen Rekonstruktion, welche viel beinhalten würde: architektonische und kulturelle Reproduktion von Wohnhäusern, Handwerksbetrieben, Lagerhallen, Verteidigungsmauern, Türmen, Booten. Das Ziel des Vorhabens wäre eine Möglichkeit zu schaffen, der Bevölkerung das Leben und die Unterhaltung des mittelalterlichen altrussischen Großreiches sowie verschiedene alte Handwerke dieser Zeit zu zeigen.

Alles begann mit der Rekonstruktion des 9 Meter langen Wikingerschiffs „Drakkar Gungnir“. Dank der Unterstützung der Einwohner von Riwne und der in Deutschland lebenden Ukrainer konnten wir den Plan qualitativ und relativ schnell umsetzen. Die Rekonstruktion ist sehr gut gelungen, viele Leute aus der ganzen Ukraine und dem Ausland haben den Bau und fertige Objekte beobachtet.

Das erfolgreiche Projekt gab einen starken Impuls für die Umsetzung einer noch größeren Idee des historischen Wiederaufbaus von der Parkanlage „Ostvytsya Siedlung“. Das Ziel, eine authentische antike altrussische Siedlung nachzubauen, fand unter den Bürgern beträchtliche Unterstützung, und das Projekt des historischen Wiederaufbaus gewann 2019 den Wettbewerb der öffentlichen Haushaltsprojekte der Stadt Riwne.

Im Jahr 2020 wurde die Sammlung unserer Boote wieder aufgefüllt. Wir haben ein weiteres großes Boot gebaut — ein 7 Meter langes Boot „Lada“ sowie 3 Einbaum-Boote. Alle Boote sind auf Ostvytsya gelagert. Darüber hinaus gelang es uns im September 2020 mit der Unterstützung der regionalen Landesverwaltung, ein 10 Meter langes Boot aus dem 16. Jahrhundert zu errichten, das von Anwohnern im nahegelegenen Fluss in der Riwne Region gefunden wurde. Das Boot ist für die Besichtigung im Park ausgestellt.

Bis Ende 2020 wird auf Kosten des öffentlichen Haushalts eine Reihe von Gebäuden errichtet — 2 große Vordächer, zwei Liegeplätze für Boote, Brücken, Bänke im Park, ein Schotterweg, Elektrifizierung der Anlage.

Wir sprudeln vor Ideen für Weiterentwicklung. Im Jahr 2021 planen wir, verschiedene Werkstätten nachzubauen — Töpfereien, Schmieder und Schreinereien. Wir erforschen und entwickeln weiterhin altrussisches Kunsthandwerk und veranstalten verschiedene thematische Online- und Offline-Veranstaltungen.

Der Park wird sowohl bei den Einwohnern von Riwne als auch bei den Gästen der Stadt immer beliebter, und mit der Sammlung der Boote ist er bereits eine der interessantesten Touristenattraktionen in der Region.

Wenn Sie mal in Riwne sind, schauen Sie bei Ostvytsya unbedingt vorbei und sehen Sie die alte Boote mit eigenen Augen

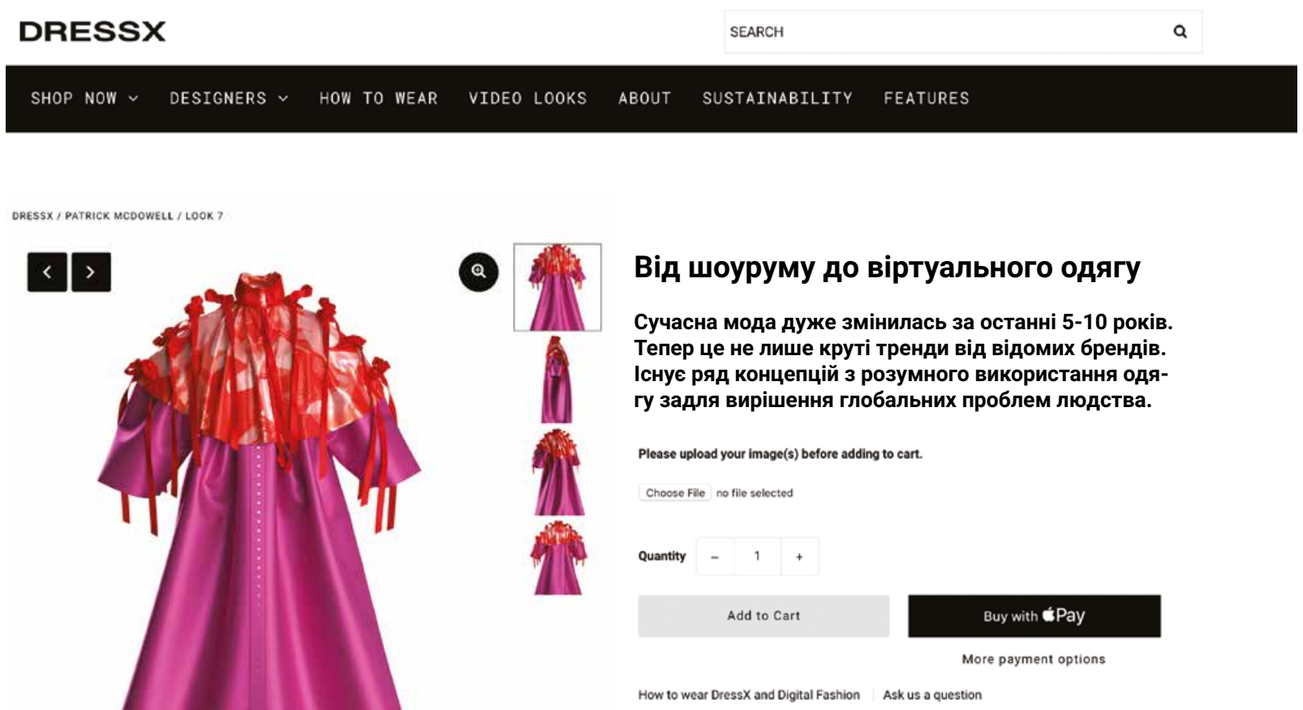

Від шоуруму до віртуального одягу

Сучасна мода дуже змінилась за останні 5-10 років. Тепер це не лише круті тренди від відомих брендів. Існує ряд концепцій з розумного використання одягу задля вирішення глобальних проблем людства.

Перевиробництво та забруднення навколишнього середовища відходами, важкий процес утилізації продукції модної індустрії – все це підштовхнуло українок Дарію Шаповалову та Наталію Моденову, засновниць агенції та шоуруму More Dash, на створення першої міжнародної платформи віртуального одягу Dress-X. Досвід роботи над проєктом More Dash продемонстрував дівчатам необхідність залучення новітніх технологій для подальшого розвитку fashion-індустрії. Вагомим аргументом для створення діджитал одягу стало і те, що сучасні споживачі часто купляють одяг лише для створення контенту, після чого він вже не потрібний власникам. А нові реалії життя, які прийшли до нас під час всесвітнього карантину ще більше збільшили попит на онлайн шопінг.

Одними із перших брендів, чиї вироби були представлені на сайті рітейлу стали: Paskal, Nina Doll, Ophelica, Arnaud Pepin-Donat, Eva Sviridova. Таким чином одяг від відомих марок став доступнішим для великої кількості споживачів. Це також хороша можливість для певних брендів, які не мають ресурсів для масштабного та затратного виробництва, заявити про себе на цілий світ. За словами засновниць, кількість брендів та асортимент будуть збільшуватись. Поступово шляхом повної автоматизації процесу роботи платформи суттєво знизяться й ціни на віртуальні вироби.

Galyna Koman

Share:

Завдяки технологіям вбрання Dress-X є інклюзивним, а відтак, його може «одягти» будь-яка людина, незалежно від віку, розміру, статі. Оскільки в буденному житті ми в більшості надаємо перевагу базовому гардеробу, то такий формат одягу дозволить робити контент у привабливому святковому вбранні, яке в реальному житті ми одягаємо раз, другий, після чого воно лиш засмічує наші шафи. А віртуальний гардероб можна зберігати в телефоні. Слід сказати, що й недорогий базовий гардероб типу «fast fashion» – «швидка мода», за підрахунками екологів стоїть на другому місці серед забруднювачів планети.

Інструкція з придбання віртуального одягу

На сайті Dress-X потрібно обрати бажану модель одягу, оплатити, завантажити своє фото в хорошій якості. Впродовж кількох днів працівники платформи працюватимуть над Вашим фото, щоб в кінцевому результаті «одягти» Вас у придбаний виріб. І вуаля – Ви отримуєте своє фото у новому образі, яке можете використовувати для свого контенту. Блогери зі всього світу вже скористались послугами проєкту і щиро діляться позитивними відгуками зі своїми підписниками. Дизайн віртуального одягу має свої особливості та суттєво відрізняється від реального. Бодай тим, що його кольорова гамма більш насичена, ніж у реального одягу. Це для того, щоб краще привернути увагу споживачів в інтернеті.

Боротьба із забрудненням

Важливим бонусом даного шопінгу є й те, що 1% доходу від продажів Dress-X передає у фонд No more plastic. Про це йдеться на сайті рітейлу у розділі «Sustainability», в якому проведено порівняння між традиційною індустрією моди та новітньою електронною модою. Для переконливості розміщено інформацію щодо витрат води на виробництво певних елементів гардеробу. Об'єми справді колосальні.

Мода як один із видів діяльності людини транслює те, що відбувається у світі, вона не стоїть на місці, а видозмінюється у нові форми, вдосконалюється. В процесі цих змін проглядається стурбованість проблемами забруднення навколишнього середовища, необдуманим використанням природних ресурсів. Тому нехай одним із вічних трендів модної індустрії буде тренд на розумне споживання, до якого закликає проєкт Dress-X

dress-x.com

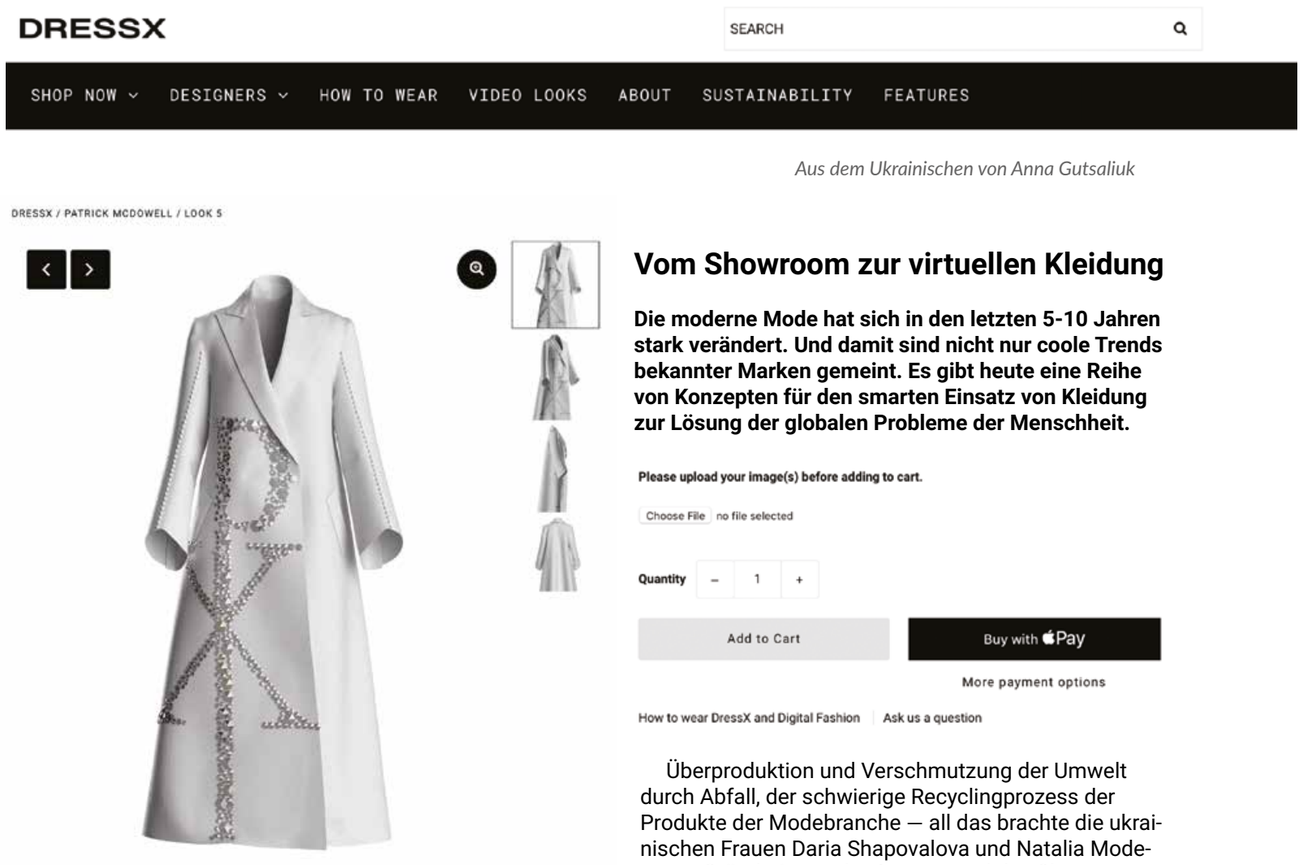

Aus dem Ukrainischen von Anna Gutsaliuk

Vom Showroom zur virtuellen Kleidung

Die moderne Mode hat sich in den letzten 5-10 Jahren stark verändert. Und damit sind nicht nur coole Trends bekannter Marken gemeint. Es gibt heute eine Reihe von Konzepten für den smarten Einsatz von Kleidung zur Lösung der globalen Probleme der Menschheit.

Please upload your image(s) before adding to cart.

Choose File no file selected

Quantity – 1 +

Add to Cart | Buy with Pay

More payment options

How to wear DressX and Digital Fashion | Ask us a question

Überproduktion und Verschmutzung der Umwelt durch Abfall, der schwierige Recyclingprozess der Produkte der Modebranche — all das brachte die ukrainischen Frauen Daria Shapovalova und Natalia Modenov — Gründerinnen der Agentur und des Showrooms More Dash — dazu, die erste internationale Plattform für virtuelle Kleidung Dress-X zu schaffen. Ein wichtiges Argument hierfür war die Tatsache, dass moderne Verbraucher oft Kleidung kaufen, nur um Inhalte für soziale Medien zu erstellen, danach wird sie nicht mehr benötigt. Außerdem haben die neuen Lebensumstände, die während der globalen Quarantäne aufgetaucht sind, die Nachfrage nach Online-Einkäufen weiter erhöht.

Zu den Pionieren, deren Produkte auf der Website des Showrooms vorgestellt wurden, gehören solche Marken wie: Paskal, Nina Doll, Ophelica, Arnaud Pepin-Donat und Eva Sviridova. So ist Kleidung von bekannten Marken für viele Verbraucher leichter erhältlich geworden. Laut den Gründerinnen wird die Zahl der Marken und auch die Breite des Sortiments zunehmen. Durch die vollständige Automatisierung der Prozesse auf der Plattform werden die Preise für virtuelle Produkte schrittweise erheblich sinken.

Share:

Dank der Technologie ist das Dress-X-Outfit exklusive — passgenau für jeden, unabhängig von Alter, Größe und Geschlecht. Da wir im Alltag meistens unsere Basisgarderobe bevorzugen, können wir mit diesem „Kleidungsformat“ sehr einfach attraktive festliche Outfits kreieren, welche wir im wirklichen Leben nur ein- oder zweimal tragen würden und für immer in unseren Schränken vergessen hätten. Und die virtuelle Garderobe kann sogar auf dem Handy gespeichert werden.

Anleitung zum Kauf von virtueller Kleidung

Auf der Dress-X-Website wählt man das gewünschte Kleidungsmodell aus, bezahlt und lädt ein Foto in guter Qualität hoch. Innerhalb einiger Tage werden die Mitarbeiter der Plattform an dem Foto arbeiten, um den Kunden schließlich in das gekaufte Produkt „einzukleiden“. Und voila — man erhält ein Foto in einem neuen Look, der für Online-Inhalte verwendet werden kann. Blogger aus aller Welt haben bereits die Plattform ausprobieren und teilen gerne mit ihren Followern ihr ehrliches und positives Feedback.

Kampf für den Umweltschutz

Ein wichtiger Bonus des Einkaufs auf der Plattform ist, dass 1 % des Umsatzes von Dress-X an die Stiftung No more plastic gespendet wird. Dies wird auf der Showroom-Website in der Rubrik „Nachhaltigkeit“ angegeben, auf welcher der Vergleich zwischen der traditionellen und der neuesten elektronischen Modebranche thematisiert wird. Zur Überzeugung werden Informationen zum Wasserverbrauch für die Herstellung bestimmter Kleidungsstücke veröffentlicht. Die Mengen sind wirklich riesig.

Die Mode bringt stets zum Ausdruck das, was in der Welt geschieht, sie steht nicht still, sondern wird in neue Formen umgewandelt, verbessert. Im Laufe dieser Veränderungen wird man sich der Probleme der Umweltverschmutzung und der gedankenlosen Verschwednung natürlicher Ressourcen bewusst. Lasst uns deswegen dem Rat des Dress-X folgen und den smarten Konsum zu einem Trend machen, der verewigt wird

dress-x.com

Атмосферна поїздка в дєбрі на Поділля, або **#ковідтур.**

Victoria Zagorodnikh

Англійське прислів'я каже, що кожна темна хмара все одно прикрашена сріблястою смугою. Навіть цьогорічна пандемія принесла для українців своєрідне благо – ми озирнулися навколо і зрозуміли, на якій красивій землі живемо. Шістсот три тисячі українських квадратних кілометрів ховають у собі стільки палаців, водоспадів, печер, фортець, що ми собі навіть не уявляли! Але уявляв наш друг, львівський гід Ігор Хома. Відтак, щойно обмеження на подорожі трохи послабили, ми купили квитки та попросили Ігоря показати нам щось „нетуристичне". Це стало початком нашої тижневої пригоди, яку ми охрестили „ковідтуром". Саме цей хештег ми й ліпили до усіх своїх майбутніх дописів у фейсбуці, коли вдавалося знайти зв'язок у непролазних подільських нетрях.

#ковідтур день 1.
Продезінфіковано. Київ-Львів.

Виїжджали з Києва у понеділок зранку. А вже ввечері слухали музику просто неба на Площі Ринок. Все було як завжди окрім постійного обливання дезінфектором і протиранням ним усього навкруги. А ранком, нарешті, почалися справжні пригоди.

#ковідтур день 2.
Сатанів, Меджибіж.

Встаємо в 7.00, п'ємо першу каву, і довго їдемо до **Сатанова**. Оглядаємо тут і руїни замку з шикарним видом на **Збруч**, і старі укріплення міста, і найстарішу в Україні синагогу, і фантастичний єврейський цвинтар (один з найстаріших і найгарніших в Європі).

#ковідтур день 3.
Летичів-Сутківці-Зіньківці-Миньківці-Отроків-Врублівці.

У **Летичеві** ми пішли роздивлятися вежу замку та пам'ятник Кармалюку. А потім поїхали до **Сутківців** — милуватися Покровською церквою-фортецею, що бозна-як збереглася з XIV століття. Весь цей час нестерпно хотілося їсти, але ми трималися, бо знали, що попереду – **Зіньківці**. Ми не були певні, чи подарувало це село світові якихось видатних співаків чи художників, але знали, що в ньому живе видатна пані Оксана, яка готує божественну ковбасу, а її сусіди – печуть райської смакоти хліб. Далі нас чекало нове відкриття – село **Маліївці.** Саме тут розкинувся палацо-парковий ансамбль, який будувався як резиденція Польських поміщиків Орловських, за радянської влади став туберкульозним санаторієм, а за нинішньої – доживає свій вік, зачинений на амбарний замок. Стежкою між старезних дерев ми вийшли до скелі вапняку з 18-ти метровим штучним водоспадом та двоповерховим гротом.

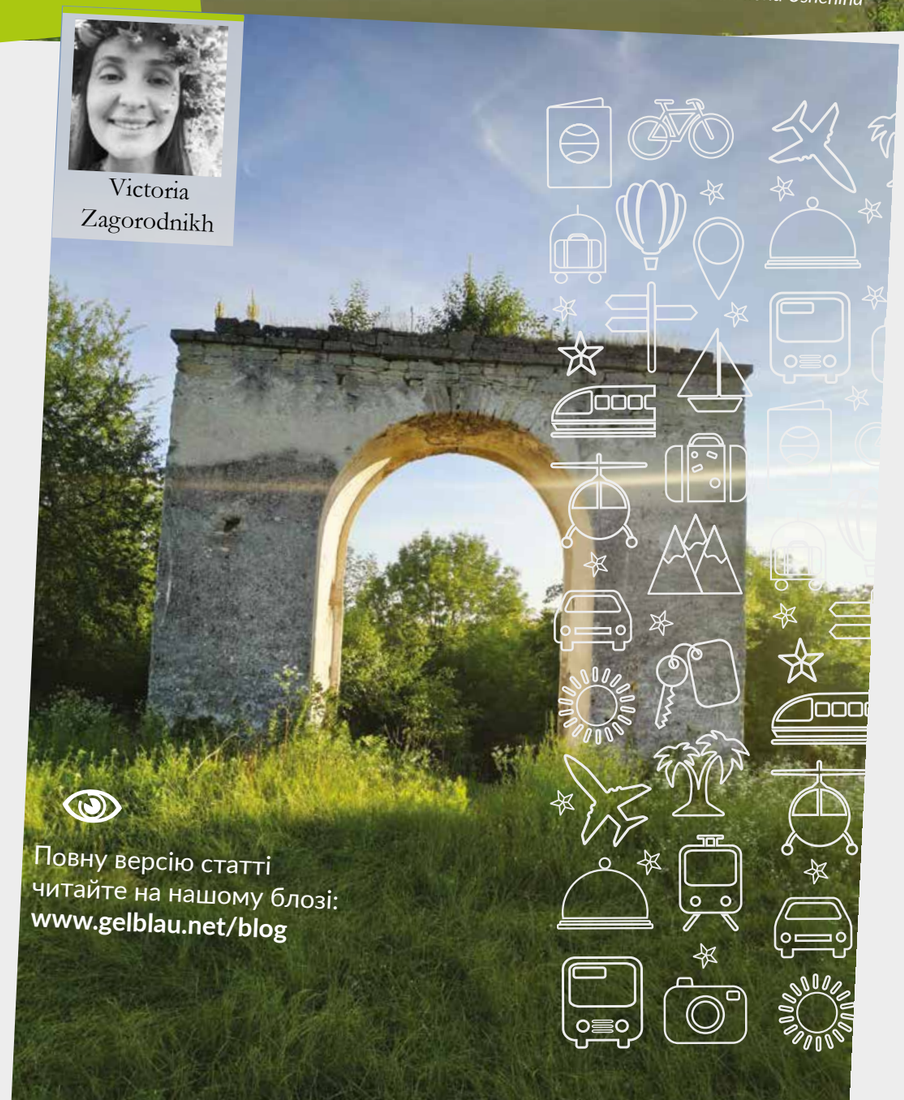

Повну версію статті читайте на нашому блозі: **www.gelblau.net/blog**

Atmosphärische Reise in die podolische Wildnis oder **#covidtour.**

Aus dem Ukrainischen von Ilona Ushenina

Ein englisches Sprichwort sagt, dass jede dunkle Wolke immer noch mit einem silbernen Streifen verziert ist. Selbst die diesjährige Pandemie hat uns, den Ukrainern, eine Art Vorteil gebracht — wir haben uns umgesehen und festgestellt, in welchem wunderschönen Land wir leben. sechshundertdreitausend ukrainische Quadratkilometer verbergen so viele Paläste, Wasserfälle, Höhlen, Festungen, dass wir uns das gar nicht vorstellen konnten! Aber unser Freund, der Lemberger Führer Igor Khoma, konnte das. Sobald die Reisebeschränkungen etwas gelockert wurden, kauften wir Tickets und baten Igor, uns etwas «nicht touristisches» zu zeigen. Dies war der Beginn unseres einwöchigen Abenteuers, das wir «Covidtour» nannten. Dies ist der Hashtag, mit dem wir alle unsere Beiträge in Social Media geschmückt haben, sobald wir in der Einöde Podoliens das Netz hatten.

#Covidtour Tag 1.
Desinfiziert. Kyjiw-Lemberg.

Wie verließen Kyjiw am Montagmorgen und bereits am Abend hörten Open-Air-Musik auf dem Marktplatz in Lemberg (ukr. Ploschtscha Rynok). Alles war wie gewohnt, bis auf das ständige Begießen von sich selbst und allem um uns herum mit dem Desinfektionsmittel. Und am nächsten Morgen begannen endlich die wahren Abenteuer.

#Covidtour Tag 2.
Sataniv, Medzhibizh.

Wir sind um 7.00 Uhr aufgestanden, haben den ersten Kaffee getrunken und uns auf den langen Weg nach **Sataniv** gemacht. Dort haben wir uns sowohl die Burgruine mit dem herrlichen Blick auf die kleine Stadt **Sbrutsch** genossen, als auch die alten Befestigungsanlagen der Stadt besucht, sowie die älteste Synagoge der Ukraine und einen fantastischen jüdischen Friedhof (einen der ältesten und schönsten in Europa).

#Covidtour Tag 3.
Letychiv-Sutkivtsi-Sinkiv-Mynkivtsi-Otrokiv-Vrublivtsi.

In **Letychiv** haben wir den Burgturm besucht und sind anschließend nach **Sutkivtsi** gereist, um dort die Pokrow-Kirche zu bewundern, die seit dem 14. Jahrhundert erhalten geblieben ist. Die ganze Zeit hatten wir großen Hunger, aber wir hielten an unserem Plan fest, weil wir wussten, dass **Zinkivtsi** vorne lag. Wir waren uns nicht sicher, ob dieses Dorf der Welt herausragende Sänger oder Künstler schenkte, aber wir wussten, dass hier eine herausragende Frau Oksana wohnt, die eine göttliche Wurst zubereitet, und ihre Nachbarn himmlisch leckeres Brot backen. Dann erwartete uns eine neue Entdeckung — das Dorf **Maliyivtsi**. Hier befindet sich das Palast- und Parkensemble, das als Residenz der polnischen Landbesitzer Orlowski errichtet wurde. Unter der sowjetischen Herrschaft wurde es zum Tuberkulose-Sanatorium umgebaut und unter jetziger Regierung vegetiert es abgeschlossen — vor sich hin. Der Weg

Далі Ігор дав команду прокласти курс на село **Миньківці**, де люди жили ще з часів Трипільської культури, а у 18 столітті подільський шляхтич Ігнацій Сцибор-Мархоцький проголосив **Миньковецьку державу**. Її кордони були позначені стовпами із написом «Границя Миньковецької держави від Російського царства», а селяни задовго до побратимів у царській Росії були освічені та письменні латиною і звільнені від кріпацтва. Наразі Миньковецьку «резиденцію» силами місцевих небайдужих людей відбудовують та проводять тут музичні вечори. У «палаці» навіть можна заночувати на старовинних ліжках в оточені картин і килимів «тих часів», яких назбирали по усьому селу.

#ковідтур день 4.
Бакота

Про це місце краси і тиші писали в Ukrainer. Ми насолодилися ним сповна. Дорогою підгодовували песиків, яких місцеві називають «бандерасами» за їхню лагідність і привітність.

#ковідтур день 5.
Чернівці-сіті та Кам'янець-Подільський.

Несподівана знахідка **Кам'янця** – кав'ярня «Кружало» і пень бажань біля неї. За легендою, з якого удару заб'єш у нього цвях, так швидко здійсниться твоя мрія. Мені особисто той пень прийшовся до душі, адже він успішно транслює важливий життєвий принцип «мрія без дії нічого не варта».
Далі були **Чернівці**. Як сказав хтось із місцевих, таке враження, що Чернівчани обожнюють своє місто, але не знають, що з ним робити. Місто красиве та привітне, але сильно пошарпане і незрозуміло, чи його реставрувати чи лишати як є, щоб не розвалилось. Як сказав Грегор Гайцен, „Чернівці – це місто, де недільний день розпочинався з Шуберта, а закінчувався дуеллю. Це місто було негласною столицею Європи, де співали найкращі сопрано, а фірмани фіакрів сперечалися про Карла Клауса, де тротуари підмітали букетами троянд, і де книгарень було більше, ніж кав'ярень".

#ковідтур день 6.
«Великий День всяких THE MUST!»

Все почалося із Хрещатика з приголомшливим видом на Дністер, потім ми поїхали до водоспаду у **Ниркові**, де колективно купалися під потужним потоком, від якого перехоплює подих. А надвечір на нас чекали нереальні пейзажі біля **Язловецького** замку і ночівля у монастирі, де привітні черниці провели нам екскурсію та нагодували домашньою вечерею із пирогами на десерт.

#ковідтур день 7 і, на жаль, останній.
Бучач, Підзамочок, Збараж, Тернопіль.

Зранку знову йшов дощ, але настрій все одно був чудовим. В **Бучачі** нам пощастило потрапити всередину Ратуші і оглянути містечко з висоти. В **Збаразькому** замку – подивитись на дерев'яні скульптури Лупійчука. А в **Тернополі** ми навідалися до легендарного „Млина", де і завершилася наша подорож.

zwischen den alten Bäumen führte uns zu einem Kalksteinfelsen mit einem 18 Meter hohen künstlichen Wasserfall und einer zweistöckigen Grotte.
Dann zeigte Igor den Kurs auf das Dorf **Mynkivtsi**, welches seit der Trypillia-Kultur bewohnt ist, und im 18. Jahrhundert durch den Adligen Ignacy Scybor-Markhotsky zum Mynkovetsker Staat proklamiert wurde. Seine Grenzen waren mit Säulen mit der Aufschrift «Grenze des Minkovetsker Staates zum Russischen Reich» markiert, und die Bauern konnten lesen und schreiben und waren lange vor ihren Brüdern im Zarenrussland von der Leibeigenschaft befreit. Derzeit wird die Mynkovetske «Residenz» von lokalen Ehrenamtlichen wieder aufgebaut und als Veranstaltungsort für Musikabende genutzt. Im «Residenz» kann man sogar in alten Betten übernachten, die von Gemälden und Teppichen «aus jener Zeit» umgeben sind, eingesammelt aus dem ganzen Dorf.

#Covidtour Tag 4.
Bakota

Über diesen Ort der Schönheit und der Stille wurde auch im Rahmen des Projekts Ukraïner berichtet (siehe auch unsere Herbstausgabe — Anm. der Redaktion). Wir haben es ebenfalls sehr genossen.

#Covidtour Tag 5.
Stadt Czernowitz und Kamianez-Podilskyj.

Die unerwartete Entdeckung von **Kamianez-Podilsky** ist das Kaffeehaus „Kruzhalo" und der Stumpf der Wünsche neben diesem. Die Legende besagt, dass je schneller Sie den Nagel hineinschlagen, umso schneller Ihre Träume wahr werden. Ich persönlich mochte diesen Baumstumpf, weil er das wichtige Lebensprinzip „Ein Traum ist ohne Handlung wertlos" erfolgreich veranschaulicht.
Dann gab es **Czernowitz**. Wie einer der Einheimischen sagte, scheinen die Einwohner von Czernowitz über beide Ohren in ihre Stadt verliebt zu sein, wissen aber nicht, was sie mit dieser Stadt anfangen sollen. Die Stadt ist wundervoll, sehr schön und freundlich. Gregor Haitzen sagte einst: „Czernowitz ist eine Stadt, in der ein Sonntag mal mit Schubert begann und mit einem Duell endete. Diese Stadt war die inoffizielle Hauptstadt Europas, in der die besten Sopranistinnen sangen, und die Kutschenfahrer sich über Karl Klaus stritten, in der die Bürgersteige mit Rosensträußen übersät waren und wo es mehr Buchhandlungen als Cafés gab."

#Covidtour Tag 6.
Der Große Tag aller „Must-Have's".

Alles begann auf Chreschtschatyk mit einem atemberaubenden Blick auf den Dnister, dann sind wir zum Wasserfall in **Nyrkiv** gegangen, wo wir gemeinsam unter einem mächtigen Wasserstrom gebadet haben, der uns den Atem raubte. Am Abend haben die unglaublichen Landschaften am **Jaslowetsky Schloss** auf uns gewartet, und auch eine Übernachtung im Kloster, in dem die freundlichen Nonnen uns eine Führung und auch ein hausgemachtes Abendessen mit Kuchen als Nachtisch angeboten haben.

#Covidtour Tag 7 und leider der letzte.
Buchach, Pidzamochok, Sbarazh, Ternopil.

Am Morgen hat es wieder geregnet, aber die Stimmung war trotzdem gut. In **Buchach** hatten wir das Glück, in das Rathaus zu gelangen und die Stadt aus der Turmhöhe zu beobachten und in der Burg Sbarazh haben wir die Holzskulpturen von Lupiychuk angesehen. Im Anschluss haben wir in **Ternopil** die legendäre «Mühle» besucht, wo unsere Reise auch leider endete.

Післямова.

Дехто, почувши про нашу поїздку, тактовно знизав плечима, тому я написала на своїй фейсбук-сторінці так: #ковідтур – це не про безвідповідальні мандри осередками епідемії. Ми страшенно скучили за Україною. За мовою, повітрям і роздовбаними дорогами. Ми хотіли лазити чигирями і бур'янами, видиратись на стіни старих фортець, милуватися пейзажами Миньковецької держави, слухати розповіді про Бетку Любомирську та заїдати те все зіньківецькою ковбасою і борщами із придорожніх їдалень 24/7. Нам страшенно кортіло дихати полем, рвати черешню просто з нічийного дерева на трасі і всю ніч сушити кросівки після походів. А ще страх як треба було звалити туди, де немає 3G, 4G, мобільного і асфальтного покриття. І тут, трясучись покинутими шляхами, за межами цивілізації під нескінченні легенди Ігоря Хоми, нарешті відчути себе реально живими і справжніми. І поділитись цим настроєм із вами

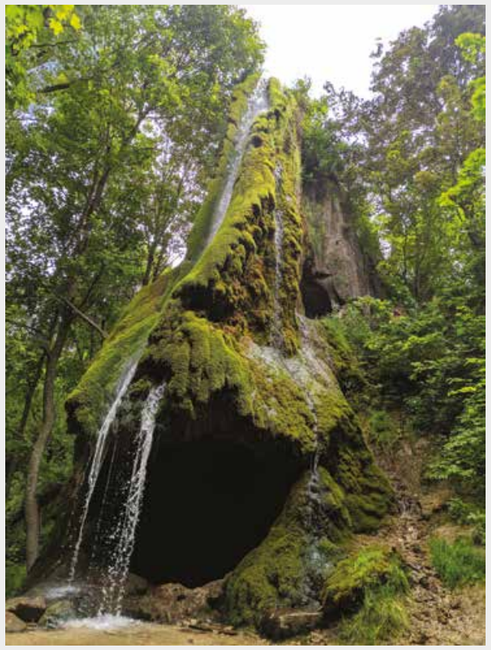

Epilog.

Bei #Covidtour ginges nicht um eine verantwortungslose Reise während der Pandemie. Wir haben die Ukraine schrecklich vermisst: ihre Sprache, Luft und aufgeplatzte Straßen. Wir wollten die Hügel besteigen und sich durch das Unkraut den Weg bereiten, die Mauern alter Festungen betrachten, die Landschaften des Mynkovetsker Staates bewundern und dabei die hausgemachte Wurst in Zinkivtsi und den Borschtsch aus den 24/7 Imbissen entlang der Straße verkosten. Wir wollten unbedingt die Luft eines Felds einatmen, Kirschen direkt von niemandes Baum auf der Strecke pflücken und die Schuhe die ganze Nacht lang trocknen. Der größte und ersehnteste Wunsch war an die Stellen ohne 3G, 4G, Mobilnetz oder Asphalt zu gelangen. Und hier, durchgeschüttelt durch die verlassenen Wege abseits der Zivilisation, umgeben von Legenden erzählt von Igor Khoma, sich endlich lebendig zu fühlen und diese Stimmung mit Euch zu teilen

RAUM AUF DEM LAND:

EINZIGARTIGE ERHOLUNGSORTE IN DER LEMBERGER REGION

Die Kontaktbeschränkungen haben die meisten von uns gezwungen, sich in den eigenen Wohnungen zu verstecken. Dabei waren offene Fenster und Balkone unsere einzigen Kontaktquellen zur Außenwelt. Die Menschen wollten jedoch ihren eigenen Fluchtort haben. Während der Quarantäne entstand die Nachfrage nach einem Wohnraum außerhalb der Stadt. Das ***Cosmos in.***-Team beobachtete, wie unser Zuhause u.A. zum Homeoffice geworden ist. Und so wurde beschlossen, ein neues Projekt — ***„Raum auf dem Land"*** (aus dem Ukrainischen „Kosmos na seli") zu starten. Das Projekt verbindet das moderne Bauen und Traditionen, Technologie und Natur.

„Raum auf dem Land" plant mit sechs Häusern mit jeweils 120 m². Das Projekt wird im ***Dorf Maidan in der Lemberger Region*** realisiert. Der ausgewählte Ort ist ein gemütliches Dorf, das in seiner Landschaft den Karpaten ähnelt. Gleichzeitig ist es eine Art Sackgasse, in der man Frieden und Geborgenheit finden kann. Auf der anderen Seite gibt es freundliche Nachbarschaft in der Nähe. Und bis zu Lemberg sind es nur 30 km.

In traditionellen ukrainischen Dorfhäusern lag der Schwerpunkt auf den Hauswirtschaftsräumen. ***Cosmos in.*** verschob diesen in den Ruhe- und Entspannungsräume. Im Innenhof gibt es mehrere Terrassen unterschiedlicher Größe, Kinderspielplatz und eine große Grillfläche. Hauptsache — keine hohen Zäune, nur Freiräume. Das Haus hat keine Zimmer — nur einen Großraum. Das Erdgeschoss umfasst ein Wohnzimmer, eine Küche und ein Esszimmer — die typischen Orte für das Zusammenkommen der ganzen Familie. Im zweiten Stock befindet sich ein Ruhebereich mit einer wunderschönen Aussicht. Ein solches Gebäude kann man entweder als ein Ferienhaus oder als einen dauerhaften Wohnsitz nutzen. Cosmos in. kümmert sich um seine Kunden, berücksichtigt also ihre Gedanken und Wünsche und nimmt gerne Anpassungen am Projekt vor.

Im ersten Haus wird eine junge Familie mit zwei Kindern wohnen. Für sie schafft das Unternehmen einen Rückzugsraum zur Entspannung. Das Cosmos.in-Team strebt an, eine neue Nische auf dem ukrainischen Tourismusmarkt zu besetzen, und zwar die Entwicklung einzigartiger Erholungsorte.

Aus dem Ukrainischen von Kseniya Fuchs

Das Architekturbüro Cosmos In. wurde im 2017 von Roman und Yaryna Bakhovsky gegründet. Die Entwicklung moderner Architekturprojekte nach dem Prinzip der Nachhaltigkeit ist die Hauptleidenschaft des Unternehmens. Derzeit setzen 14 Mitarbeiter ihr praktisches Wissen über Erholung, Marketing und Architektur in dem modernen ukrainischen Bau ein.

Der gesamte Bauzyklus wird innerhalb von 7 Monaten umgesetzt. Bis zu 2 Monate dauert es, ein Haus auf dem Gelände zu „pflanzen" und anzupassen. Der Rest der Zeit ist Bau.
Kosten pro Grundstück und Architekturprojekt: 18.700 $.
Kosten für 1 m²: 1200 $.
Der Endbetrag hängt von den Materialien, der Innenausstattung, der Außengestaltung usw. ab.

„Wir träumen von solchen Orten, die nicht nur Ukrainer, sondern auch ausländische Gäste überraschen werden. Von Orten, die dazu beitragen, die Natur um uns herum zu bewahren", — so der Co-Founder von Cosmos in. Roman Bakhovsky.

Illustration: Lara Hies

Cosmos One та візуалізація будинку Cosmos #наСелі

Космос #наСелі: українські хати за новими традиціями

Архітектурна компанія Cosmos In. створена у 2017 році Романом та Яриною Баховськими. Сучасні архітектурні проєкти на «космічних просторах» у поєднанні з принципом збереження природи — головна пристрасть компанії. Нині у компанії працює 14 працівників.

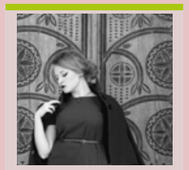

Veronika Bardovskikh

Карантинні обмеження змусили більшість перебувати на самоізоляції у квартирах, де єдиний безпечний контакт з довкіллям — відчинене вікно. Люди хотіли мати своє місце втечі. Тому під час карантину з'явився попит на житло за містом. Команда **Cosmos in.** спостерігала за тим, як змінюється призначення дому. Тому згодом прийшла до рішення створити **Космос #наСелі.** Проєкт, який поєднує у собі сучасність та традиції.

Космос #наСелі передбачає шість будинків по 120 м². Він реалізовується у селі **Майдан на Львівщині**. Обрана локація — затишне село, яке нагадує Карпати. А до центру Львова мандрувати всього 30 км.

У традиційному українському селі планування прибудинкової території було з акцентом на господарські приміщення. Команда Cosmos in. трансформувала цей простір під потребу відпочинку. На подвір'ї розташовано декілька різних за розміром терас, є майданчик для дітей, велика зона для BBQ. Головне — ніяких парканів, тільки відкритий простір. Відповідно до планування перших замовників у будинку три спальні, два санузли й простір, який об'єднує вітальню, кухню та їдальню. Система вентиляції, водопостачання та опалення передбачені в самому будинку.

Будова може стати місцем для відпочинку або садибою для постійного проживання. У першому заміському будинку Космосу #наСелі мешкатиме молода родина із двома дітьми. Для них компанія створює ретріт-простір для відпочинку.

Цінова політика
Вартість за ділянку та архітектурний проєкт від Cosmos in. —18 700$. Вартість одного м² — 1200$. Кінцева сума залежить від матеріалів, внутрішнього та прибудинкового оформлення території.

Instagram cosmos_retreats www.cosmosin.org

«Космічна» команда прагне до спільної мети — народження на ринку туризму ніші унікальних локацій для відпочинку в Україні. «Мріємо про локації, які здивують не тільки українців, а й закордонних гостей. Місцини, які допоможуть зберегти природу навколо нас», – розповідає співзасновник Cosmos in. Роман Баховський

Повний цикл будівництва реалізується протягом семи місяців.

„Fremdgehen“: подкаст про життя на межі двох суспільств

Як то кажуть, ідеї приходять, коли нема чого робити. То майже про нас. Хоч ми обоє працюємо, я, Марія Свідрик, – в мистецькій резиденції Вілла Конкордія в Бамберзі, Марія Зорик — на фестивалі танцювального перформансу Joint Adventures в Мюнхені та ще й дисертацію пише, на карантині у нас нарешті з‘явився час зайнятись чимось іншим. Виходити на вулицю можна було лише за крайньої потреби, тому ми використали цей час, щоб обговорити ідею, яка спонтанно прилетіла як телеграм-повідомлення: «Давай записувати подкаст».

Text: Maria Svidryk
Collagen: Maria Svidryk & Mariya Zoryk

Ми з Марією маємо дуже схожий шлях. Навчались на спеціальності „Літературні та медійні студії“, обожнюємо кіно, працюємо на фестивалі короткометражок *Bamberger Kurzfilmtage* і навіть у тій самій мистецькій резиденції Вілла Конкордія ми теж встигли попрацювати разом.

Бамберг – місто невелике, тому ймовірність того, що в культурному плані ти швидко сходишся з людьми, дуже велика. А коли ти ще й зустрічаєш людей з твоєї країни, які живуть тими ж інтересами, то це навіть не дивно. У нашому випадку ми ще й тезки хоч німецькою ми аргументуємо нашу відмінність різним написанням імен у паспорті – *„Maria“* та *„Mariya“*. Спільний досвід змотивував нас записувати подкаст про еміграцію та її різні сторони. Тому, як тільки умови карантину дозволи зустрічатись вдвох, ми записали перший випуск, і так полетіло далі.

Подкаст ми вирішили записувати німецькою, оскільки він не був покликаний розповідати українцям та українкам про те, як успішно виїхати за кордон. Ми поставили собі за мету говорити про труднощі емігрантства та про культурний бекграунд, через який ці труднощі виникають.

Перші випуски ми присвятили нашим розповідям про отримання стипендії, візи на навчання, перші враження від німецького університету та від культури, яка нас, попри навчання на німець-кій філології в Україні, не раз шокувала.

Кожна наступна тема певним чином виростала з попередньої. Ми присвятили багато часу роздумам, чому нас шокують деякі речі в Німеччині, і почали порівнювати їх з українськими. Так виникли теми про стереотипи і їх часту беззмістовність, про освіту, про звички в харчуванні, про культуру вживання тих чи інших напоїв у двох країнах, порівнювали українські та німецькі казки, на яких виростають діти, говорили про труднощі перекладу певних слів та явищ з однієї мови на іншу, ну і звісно ж, про побудову стосунків і кохання в Німеччині й в Україні.

Коли нас почали слухати не лише українські слухачі, ми відійшли від порівнянь з Україною, хоч вони постійно простежуються у наших інтерпретаціях, і більше сфокусувались на проблемах явища „емігрантства“, його часто сліпого обожнювання і, як результат, нерозуміння. Ми почали заглиблюватися в проблематику життя емігрантів та емігранток у німецькому суспільстві, а також розповідати про життя на межі двох суспільств, тобто про „країну, де ти ще не вдома“ і про „країну, де ти вже не вдома“. Це, вочевидь, відгукнулось усім, хто якимось чином пережив переїзд з однієї країни в іншу. І тому ми можемо зараз сказати, що нас слухають по всьому світу, але Німеччина й Україна, звісно ж, на першому місці серед наших слухачів та слухачок ■

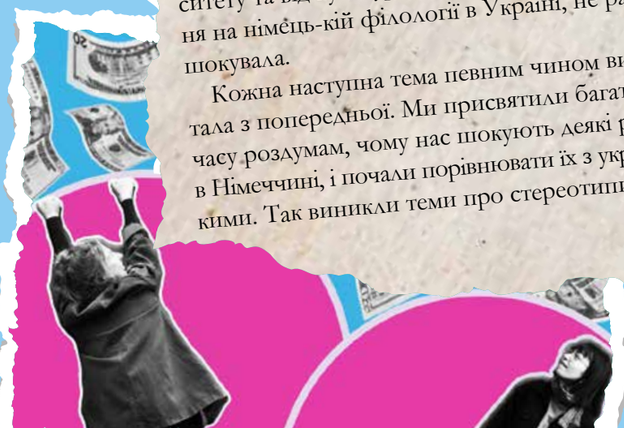

Podcast über das Leben zwischen den zwei Gesellschaften

Man sagt, die kreativen Ideen kommen, wenn man nichts zu tun hat. So ähnlich war das bei uns. Trotz unserer Vollzeitbeschäftigungen (ich arbeite im Internationalen Künstlerhaus Villa Concordia in Bamberg, Mariya – beim Internationalen Tanzfestival „Joint Adventures“ in München und schreibt ihre Doktorarbeit), haben wir in der Quarantäne endlich Zeit gefunden, uns anderen Projekten zu widmen. Rausgehen durfte man nur aus einem wichtigen Grund, deswegen haben wir diese Zeit für die Konzeptgestaltung genutzt. Entstanden ist die Idee aus einer spontanen Telegram-Nachricht „Lass uns einen Podcast machen“.

Mariya und ich haben einen sehr ähnlichen Werdegang. Wir beide haben „Literatur und Medien“ in Bamberg studiert, lieben Kino, arbeiten bei dem Kurzfilmfestival „Bamberger Kurzfilmtage” mit und im Künstlerhaus Villa Concordia hat Mariya bereits vor unserer Bekanntschaft gearbeitet. Bamberg ist eine kleine Stadt, und die Chance, dass sich zwei fremde Menschen in der Kulturszene eher früher als später begegnen, ist sehr groß. Umso mehr wenn die Menschen aus dem gleichen Land kommen und auf derselben Wellenlänge sind. Dazu noch kam der Zufall, dass wir gleich heißen. Wobei wir auf Deutsch immer auf einen kleinen Unterschied in der Namensschreibung „Maria“ und „Mariya“ hinweisen. Das alles motivierte uns einen Podcast über unsere Migrationserfahrungen zu starten.

Sobald die Quarantäne gelockert wurde und man sich zu zweit treffen durfte, haben wir unsere erste Folge aufgenommen und so ging es weiter. Wir haben uns absichtlich für Deutsch als Sprache des Podcasts entschieden. Wir wollten nicht darüber berichten, wie man ins Ausland zieht, sondern darüber, mit welchen Schwierigkeiten und Phasen der Migration man als Ausländer*in konfrontiert wird.

In den ersten Folgen des Podcasts erzählten wir über unseren Weg nach Deutschland, die Stipendienprogramme, den Erhalt des Studentenvisums, erste Eindrücke von der deutschen Universität und von der Kultur, die trotz des Germanistikstudiums in der Ukraine, uns hin und wieder in den Schock versetzte. Jedes nächste Thema ist aus den vorherigen Gesprächen entstanden.

Wir widmeten uns den Überlegungen, wieso uns einige Sachen in Deutschland schockieren und erklärten das an Beispielen der Sachverhalte in der Ukraine. So entstanden die Themen über Stereotype und ihre häufige Sinnlosigkeit, über Studiensysteme, Ess- und Trinkgewohnheiten in beiden Ländern.

Wir befassten uns mit den ukrainischen und deutschen Märchen, diskutierten die Unübersetzbarkeit einiger Begriffe aus einer Sprache in die andere und redeten natürlich auch über Liebe, Dating und ihre kulturellen Facetten. Nachdem wir andere Nationalitäten unter den Zuhörern hatten, verzichteten wir teilweise auf die Vergleiche mit der Ukraine (auch wenn das doch immer wieder vorkommt) und wechselten zu der allgemeinen Problematik der Migration, der Missinterpretation dieses Begriffs und der daraus folgenden Begeisterung, die oft nichts mit der Realität zu tun hat.

Wir setzen uns mit dem Thema des Lebens zwischen zwei Ländern und Identitäten auseinander, zwischen „dem Land, in welchem man noch nicht zu Hause“ und „dem Land, in welchem man nicht mehr zu Hause“ ist. Offensichtlich können sich viele damit identifizieren und wir können aktuell mit Sicherheit sagen, dass uns, Menschen, in vielen Ländern in der ganzen Welt zuhören. Die Vorreiter sind aber natürlich Deutschland und die Ukraine ■

Огляд літератури

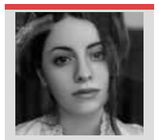

Iryna Fingerova

Ксенія Фукс

12 СЕЗОНІВ ЖІНКИ

12 новел, 12 травм, одна протагоністка — сучасна українська жінка. Навіть надсучасна. Надсучасна українська жінка в банці з заформаліненим постсовком.

Прикмети часу: в неї є вагіна, і це не заважає їй бути людиною, вона знає, що „поліаморія“ — це не у Владивостоці, вона вміє сортувати сміття (навіть якщо не викидає його, бо бракує сил). Відсутність сили — ще одна прикмета часу. Світ відкритих можливостей та хронічної втоми. Ця книга — лаконічний гайд „як не збожеволіти, коли ти жінка із вмонтованим детектором мізогінії та сексизму“. Краще б то був золотошукач, але маємо те, що маємо.

Як не збожеволіти у світі, в якому щастя перетворюється з міфу на невротичний розлад, а критерії значущості стають все більш жорсткими, суперечливими? У світі, в якому слова дуже рідко складаються у дії, а єдиною формою дієслова стає соціальний імператив. Приймай своє тіло таким яке воно є. Будь хорошою матір'ю. Роби кар'єру. Погоджуйся на вільні стосунки. Страждай від нестачі близькості. Будь ліберальною. Будь відповідальною. Будь розкутою. Не будь розпусною. Не треба зациклюватися на чоловіках. На що ти здатна без чоловіка? Як не збожеволіти, коли ти була б вже не проти?

Як злізти з емоційних гойдалок, як зняти з себе „біле пальто“, як витягти з себе цей битий екселівській файл з переліком „дівчинка повинна бути красивою“, „хлопчики не плачуть“, „якщо люди люблять одне одного, все добре і просто“? Куди подіти ніжність, заморожену війною, як напівфабрикати в холодильнику? Що робити, якщо сто грамів ніжності лишилось на чорний день, але незрозуміло: він уже настав чи ще ні? Як протистояти насильству, прямому і непрямому, як перестати робити те, чого не хочеш? Як бути дорослою, якщо ти маленька? І як стати маленькою, коли ти вже вросла у свою дорослість, як ніготь. Це до речі, називається „оніхокритоз“. Що робити, коли складні слова знаєш, а прості забула?

Авторка не дає ніяких відповідей. Тільки катує питаннями, що в поєднанні з міцним наративом створює захватне читво на вихідні. Книжка схожа на маніфест, а головні ідеї підкреслені уявним капслоком. Авторці дуже хочеться, щоб читач зрозумів. Прямі та лінійні історії, населені живими героями-негероями та достовірними декораціями створюють ефект шосе. Уявіть!

Їдеш собі по дорозі. Вечір. Зірок на небі нема. Шлях освітлений ліхтарями. На дорозі ти зустрічаєш багато знаків, переважно, оклику. У небезпечних місцях авторка турботливо розмістила застереження на білбордах. Їдеш-їдеш, нічого незвичайного, автівки проносяться, неонові забігайлівки, коти, рапс, хати. І раптом зупиняєшся десь посеред поля, бо щось таке щемке і печальне збирається у горлі…Відкашлюєш. Ну і далі їдеш, їдеш далі ■

Lesetipp

Katharina Haberkorn

Lana Lux

JÄGERIN UND SAMMLERIN

Oberflächlich betrachtet verhandelt die Autorin Lana Lux (*1986) eine coming-of-age Geschichte der heranwachsenden Alisa. Im Weiteren stehen drei Frauenschicksale im Fokus und es wird schnell klar, dass jede dieser Frauen eine schwierige, unerhöhte und vor allem unerzählte Geschichte hat, die das Leben bis in die Gegenwart beeinflusst.

Die Geschichte wird nicht chronologisch erzählt, aber durch Rückblenden, schriftliche Erinnerungen und Beobachtungen der Protagonistin vervollständigt sich das Mosaik der Familiengeschichte, wie sie vielfach erlebt, aber selten erzählt wurde.

Alisa migrierte mit Mutter und Vater in den frühen 1990er Jahren als Kontingentflüchtling nach Deutschland. Mütterlicherseits stammt das Mädchen aus einer jüdischen Familie aus Drohobytsch (Galizien). Dies erleichterte die bis dahin unbestimmten Emigrationsbestrebungen der Mutter Tanya, darüber hinaus hatte es aber keine Bedeutung im Leben der jungen Frau. Es standen andere Themen im Vordergrund, als Tanya mit ihren Angehörigen in der Sowjet-Ukraine lebte. In der Auswanderung, die auch als Flucht betrachtet werden kann, kulminieren verschiedene lebensgeschichtliche Motive, die in der Erfahrung von Einsamkeit und Fragen der Zugehörigkeit die junge Familie schwer belasten.

Neben dem Abitur, welches Alisa mit Bestnote besteht, sind es Bulimie und Depressionen, die ihr Leben bestimmen. Mitte zwanzig begibt sie sich in eine stationäre Therapie und erfährt dort erstmals Anerkennung und Aufmerksamkeit, unabhängig von ihrem Auftreten und Aussehen. Auch werden hierbei die familiären Hintergründe in den Blick genommen, da ein Teil der Behandlung darin besteht, die eigene Biographie aufzuschreiben.

Alisa schafft es nach großen Kraftanstrengungen und Rückschlägen auch ihre Mutter dazu zu bringen, sich ihrer Geschichte zu stellen und alles aufzuschreiben, was Alisa nicht erfahren durfte. Das Verhältnis zwischen Mutter und Tochter bleibt zerrüttet, aber wir erfahren, dass Tanya selbst von einer psychisch kranken Frau zur Welt gebracht wurde, in der Sowjetunion der 1970er Jahre. Eine Zeit, in der über vieles nicht gesprochen werden konnte, eine geistige Behinderung im ländlichen Umfeld der Ukraine gehörte dazu. Die Folgen dieser Nicht-Anerkennung und des Verschweigens des Schicksals der eigenen, kranken Mutter sowie auch der jüdischen Vorfahren führen dazu, dass die junge Mutter Tanya auch ihrerseits wesentliche Informationen sowie Zuwendung gegenüber ihrer Tochter nicht äußern konnte.

Im Epilog wird das Buch in die digitale Welt verlängert. Unter *@eva_and_her_demons* sind auf verschiedenen Social-Media-Kanälen niedrigschwellige und kreative Angebote für die weitere Beschäftigung mit dem Thema Depression zu finden ■

А ЩО ТИ ЗРОБИВ ДЛЯ СВОЄЇ КРАЇНИ?

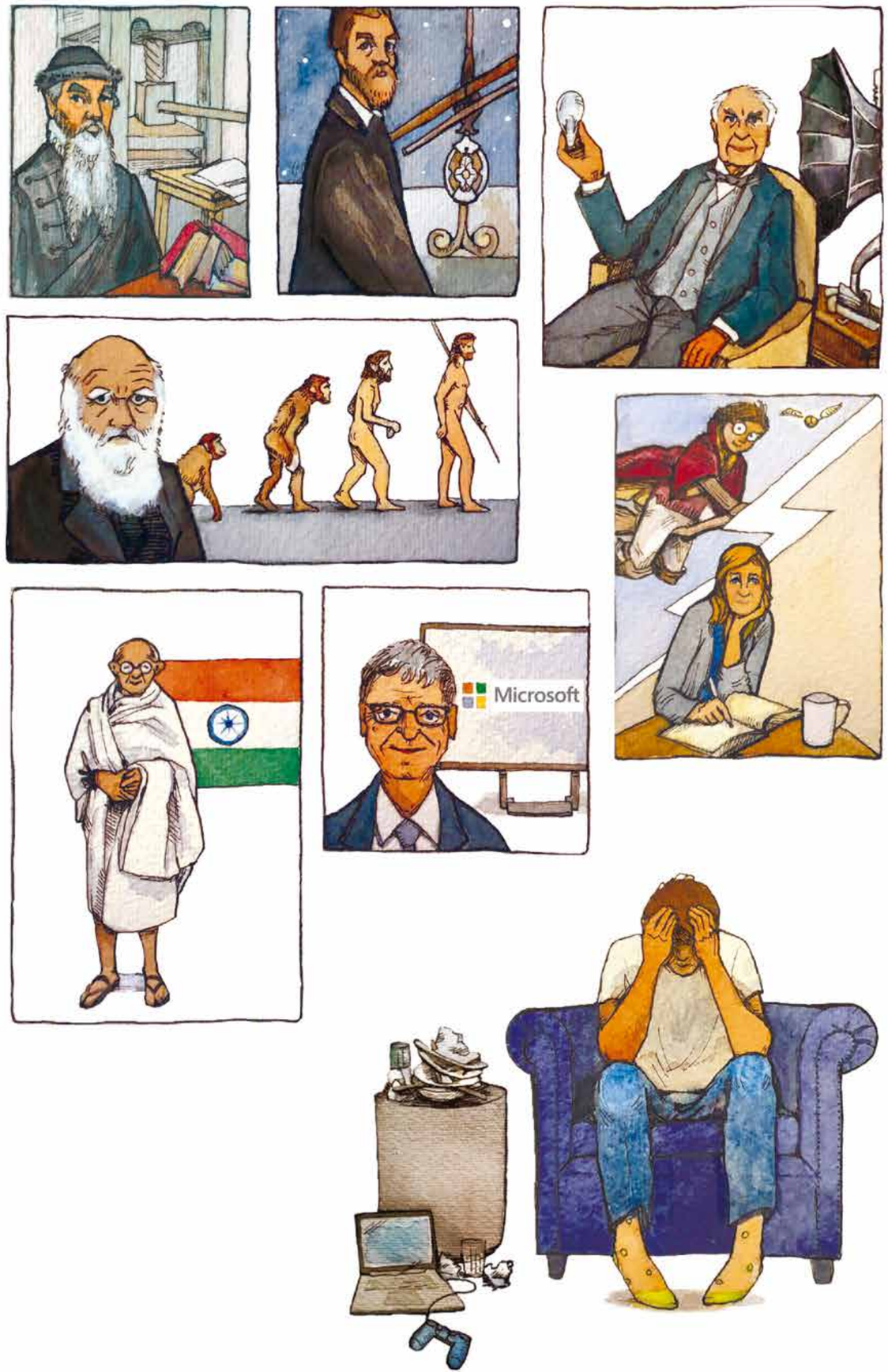

Gel[:b]lau ist das Informations- und Unterhaltungsmagazin, das 2016 von den jungen und aktiven Ukrainern in Stuttgart erschaffen wurde.
Das Ziel des Magazins ist, sowohl die ukrainische Kultur und Tradition aufrechtzuerhalten sowie zu pflegen, als auch die deutsche Kultur unter den Ukrainern zu popularisieren und den deutschen Alltag näher zu bringen.

Gel[:b]lau – це не просто журнал. Це перше україно-німецьке розважально-пізнавальне періодичне видання за кордоном такого формату. Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику!
Зробіть свій благодійний внесок та допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600
Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart. Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele /Zwecke